

sløret **BARENS LYSSKY HISTORIE**
10 Begyndte i hemmelighed

fokus **PANIK PÅ DJH**
16 Fodbold og forhåndstilbud

optur **NY MAND PÅ NYHEDERNE**
18 Johannes Langkilde er frisk fra DJH

Dåd i båd

Et næsten 11 meter langt, sort uhyre af en båd skulle bringe "Det gyldne bækken" på DJH'ske hænder. Reportage fra årets kapsejls

14-15

Tekst | Thomas Hartz-Olsson

PANIKDAG

Panikdagen død om et år

Panikdagen, som vi kender den nu, eksisterer ikke om et år. Sådan er den kontante dom fra praktikkoordinator Pia Færing. Formanden for praktikudvalget er enig i, at der skal gøres noget

Når nuværende 2. semester har panikdag til efteråret, bliver det med stor sandsynlighed for sidste gang.

Presset på panikdagen, som vi kender den i dag, vokser for hver runde. Forhåndsftaler og uofficielle aftaler er et stigende problem, men især i år er der kommet en ny revne i dømmningen. For ikke at være SDU underlegen har DJH introduceret MySite – personlige hjemmesider for de studerende. Sider hvor

man kan profilere sig selv. Sider man kan bruge i sin praktiksøgning.

Illustreret Bunker har ikke konkrete tal på, hvor mange, der har benyttet sig af MySite, men kender til minimum fem tilfælde, hvor det har haft direkte indflydelse på ansættelsen.

Alt dette får nu Pia Færing til at erkende, at systemet har udspillet sin rolle og må erstattes af noget helt andet.

Efter enorme problemer med

Panikdagen sidste forår indførte man en regel om, at alle skulle have udleveret deres ansøgninger på samme tid – klokken 8.00. En lappeløsning, hvis man spørger Pia Færing.

"Følelsen af uretfærdighed er umiddelbart forsvundet, men medierne har i stedet bare plukket folk til åbent hus," fortæller praktikkoordinatoren og gør opmærksom på en stigende frustration hos arbejdspladserne.

"De oplever simpelthen, at

de løber tør for ansøgere," siger hun.

Panikdagen i sin nuværende form gør nemlig, at rigtig mange praktiksteder ansætter alle deres praktikanter inden for meget kort tid af frygt for at gå glip af de gode ansøgere.

Især blandt fotojournalisterne har der i år været ragnarok. Folk blev ansat flere dage i forvejen. Ingen medier ville overholde reglerne, da de andre jo alligevel snød.

Omvendt panik

Sidste år foreslog Pia Færing en helt ny måde at søge praktik på. Dengang sagde alle samstemmigt nej til ideen. Men praktikkoordinatoren synes stadig, det er en god ide.

fortsættes

4

LEDER

Tekst & foto | Jesper Langhoff

SHORT STORY

Ytringsfriheden var ikke truet under Muhammed-krisen

Det er den nu.

Illustreret Bunker bringer i denne udgave en historie om The International Safety Fund, som blandt andet støtter journalister, der bliver fængslet for at skrive kritisk om deres egne regeringer. Fonden har netop modtaget en halv million kroner indsamlet på DJ's Fagligt Forum – penge som vil blive brugt i kampen for pressefrihed i lande som Nepal og Etiopien. Det ironiske er, at der nu er brug for støtte i vores egen baggård – hvis ikke økonomisk, så i hvert fald *moralsk*.

Tiltalen mod de to Berlingske-journalister, Jesper Larsen og Michael Bjerre, er i sandhed et angreb på pressefriheden i Danmark. De to journalister risikerer at gøre tidligere efterretningsofficer Frank Grevil selskab, efter at rigsadvokaten har rejst tiltale for at videregive fortrolige oplysninger lækket fra Forsvarets Efterretningstjeneste. Strafferammen er fængsel i op til to år.

Det virker fuldkommen surrealistisk. For det jo ikke en hvilken som helst form for fortrolige oplysninger, de to journalister har løftet tæppet for. Af artiklerne fremgik det, at Forsvarets Efterretningstjeneste forud for invasionen slet ikke havde været overbevist om, at der befandt sig masseødelæggelsesvåben i Irak. Og pludselig vaklede hele VK-regeringens grundlag for at gå i krig.

Det burde stå lysende klart for enhver, at hensynet til den samfundsmæssige interesse, i en så afgørende sag, mere end opvejer det problematiske i at videregive fortrolige oplysninger.

Der var derfor ikke grund til at klappe sig selv på skulderen, da UNESCO fejrede den Internationale Pressefrihedsdag den 3. maj. Godt nok placerer Journalister Uden Grænser stadig Danmark på førstepladsen over lande med gode arbejdsforhold for journalister. Men i øjeblikket vælter beskyldningerne ind over os. Verdens største internationale journalistforbund, IFJ, mener, at tiltalerne er "en hævnakt fra systemets side mod journalisterne." Journalister Uden Grænser kalder tiltalerne for "overraskende og chokerende i et land som Danmark, der er en af de nationer, der respekterer pressefriheden mest."

En kølig Anders Fogh afviser at tage stilling til sagen med henvisning til, at den "verserer i det juridiske system." Statsministeren, som også er pressens minister, var ellers ikke bange for at forsvare pressens rettigheder i skarpe vendinger, da Jyllands-Posten havde leget med ytringsfrihedens grænser og fremkaldte vrede hos millioner af muslimer. På bedste bibelske vis blev fårene forsøgt skilt fra bukkene. Men hvem er nu får, og hvem er bukke, Anders Fogh?

Måske er rollerne byttet om. Måske er det en slags hævnakt fra regeringens side? I hvert fald er det nu SF, der slår et slag for pressefriheden. Med Villy Søvndal i spidsen foreslår partiet at straffritage journalister, der bryder loven i deres ageren som whistleblowers. Det er et godt forslag. For hvem ønsker, at journalister i fremtiden må afholde sig fra at afsløre, når befolkningen bliver ført bag lyset – hvis altså ikke de vil ende i fængsel?

Jesper Larsens og Michael Bjerres arbejde er et eksempel på beundringsværdig og forbilledlig journalistik. Vi burde ære dem – ikke fængsle dem.

ib@mail.djh.dk

Gennemført nysgerrig på 20 sekunder. Længere tid kan det næppe tage at læse denne tekst. Se nu godt efter og mærk billedet. Prøv at klappe fem gange. Er du stadig interesseret? Det tager kun et øjeblik at komme gående og blive nysgerrig. Endnu kortere tid tager det at registrere en detalje. Alligevel er det her vi ofte fejler. Det sker på trods af gentagne opfordringer, ved ikke at forfølge detaljen, og i stedet lade hverdagen blive til lange sorte skygger uden indhold.

Det er her vi som journalister er forpligtet til at gøre en forskel. Tage det selvskrevne ansvar for det fælles bedre og ytringsfriheden. Løfte os selv op og selv se efter, hvad der gemmer sig inde i skyggerne. Lad hverdagen inspirere dig og lad den fylde alt og mere end blot det at være gennemført nysgerrig på 20 sekunder.

illustreret bunker

danmarks journalisthøjskole
olof palmes allé 11, 8200 århus n
ib@mail.djh.dk
www.illbunker.dk
mobil 61 65 80 12

redaktionen

peter eggert vesterlund (ansv.) eggert@mail.djh.dk
jakob m. volf jmvolf@mail.djh.dk
pia damsgaard bach pbach@mail.djh.dk
casper j. høygård casper@mail.djh.dk

kasserer

peter eggert vesterlund
eggert@mail.djh.dk

annoncer

pia damsgaard bach
pbach@mail.djh.dk

billedredaktører

uffe weng
jesper langhoff

bagsiden

eskil jefsen
david neerup mandel

illustrationer

stine spedtsberg
spedtsberg@mail.djh.dk

forsidefoto

uffe weng
uffeweng@mail.djh.dk

oplæg

1700 eksemplarer 9 gange årligt.
illustreret bunker uddeles til studerende og ansatte ved djh, til danske redaktioner og deres praktikanter samt til journaliststuderende på sdu og ruc.
citer, billeder og andet materiale fra bladet må kun bringes med udførlig kildeangivelse

tryk

otm avistryk herning-ikast

97 15 66 00

udgivelse

11. maj 2006
9. årgang nr. 4 - 1. oplag

næste udgave

idéudvikling tirsdag d. 16. maj kl. 15.00.
illustreret bunker udkommer næste gang d. 8. juni.
deadline for artikler, annoncer og debatindlæg er den 2. juni

INDENFOR

Tekst | Christian Kloster Foto | Uffe Weng

STUDENTEREKSAMEN

Stadig adgang til DJH uden studenterhue

Ifølge skolens rektor får et nyt krav om studentereksamen for at komme ind på DJH ingen betydning. Skolen vil nemlig give dispensation til de kvalificerede ansøgere - uanset om de har studentereksamen eller ej

Der lød et ramaskrig i branchen, da Undervisningsministeriet for kort tid siden forlangte, at ansøgere fra 2008 skal have en gymnasial uddannelse for at komme ind på Danmarks Journalisthøjskole.

"Det er ærgerligt, det er synd og skam. Og det bekymrer mig, at de skæve eksistenser, der ikke har gået den slagne vej, ikke får chancen," sagde SE og HØRs chefredaktør Henrik Qvortrup til Illustreret Bunker.

"En farlig udvikling," sagde Martin Ballund fra Århus Stiftstidende. Han er uddannet fotojournalist fra DJH, men er ikke student.

Bekymrede branchefolk

Henrik Qvortrup, Martin Ballund og mange andre bekymrede branchefolk havde læst en række artikler i fagbladet Journalisten, der skrev, at ansøgere uden en studentereksamen var udelukket fra DJH fra 2008.

Og branchefolkene og Journalisten har ret i, at der kommer et krav om, at studerende skal have en gymnasial uddannelse. Men Journalisthøjskolen vil bare give dispensation til dem, der ikke har.

Da Illustreret Bunker spørger rektor Kim Minke, om de har grund til bekymring, ryster han på hovedet og peger på en paragraf i Undervisningsministeriets bekendtgørelse om adgang til videregående uddannelser. Den gør, ifølge Kim Minke, at skolen fortsat egenhændigt bestemmer, hvem den vil lukke ind.

I øjeblikket er der 15 af en årgang med 255 journaliststuderende, der ikke har en gymnasial baggrund.

Regel med undtagelse

"En ansøger kan optages til en uddannelse på et andet grundlag end de fastsatte adgangskrav, hvis ansøgeren har kvalifikationer, der kan sidestilles hermed."

Sådan lyder paragraffen, som skolen vil benytte, når en ansøger har talent, men ingen studenterhue.

"Jeg er pivende ligeglad. Der bliver ingen forskel på de 250 mennesker, vi lukker ind på skolen," lover Kim Minke. Han understreger, at det også i fremtiden er personlige kvalifikationer mere end eksamener, der er afgørende, når skolen optager nye studerende.

"Hvis du sammen med optagelsesprøven har lavet noget, som gør, at vi vurderer, at der er samme sikkerhed for, at du er studieegnet, så kan du komme ind," siger han og tilføjer:

"Det er klart, at du ikke kan komme som 15-årig efter ottende klasse og så være heldig at bestå optagelsesprøven. Der vil reglen træde i kraft."

Han tror kun, at reglen kommer til at berøre meget få mennesker, fordi 70 procent af de unge i byerne har en gymnasial baggrund.

"Det er så få det berører, så det er ikke noget, der skriger til himlen," siger han.

Fra Undervisningsministeriet siger chefkonsulent Erik Møller Hansen, at 15 dispensationer ud af 255 er helt okay. Og fra samme ministerium siger fuldmægtig Thyge Trantemøller, at det er op til skolen at lægge niveauet for dispensationerne.

"Ministeriet har ikke umiddelbart mulighed for at gribe ind overfor skolen, hvis niveauet bliver anderledes end hensigten," siger Thyge Trantemøller.

OPTAGELSESKRAV | Debatten, om hvorvidt man skal have studenterhue for at komme ind på DJH, er endnu ikke landet

Meningsløst og bureaukratisk

Erik Farmann er leder af optagelsesteamet på DJH. Han synes, at de nye regler fra Undervisningsministeriet er unødvendige.

"Jeg synes, det er meningsløst, for det har fungeret godt hidtil. Den eneste konsekvens, det får, er mere bureaukrati," siger han med henvisning til den arbejdsbyrde, der kommer, når der skal uddeles dispensationer.

Skolen har endnu ikke besluttet, om en ansøger skal søge dispensation før eller efter optagelsesprøven er overstået. Men både Kim Minke og Erik Farmann hælder til, at man skal søge dispensation, når optagelsesprøven er bestået. Hvis ikke risikerer nogle ansøgere, at det er spildte kræfter at gå til optagelsesprøve, fordi de efterfølgende ikke får dispensation.

Bekymring hos Kaj

I de DJH-studerendes forbund, KaJ, er formand Peter Hammer fortsat bekymret. Han mener nemlig ikke, at DJH har ryggen fri, når den lover uændrede adgangskrav.

"Kim Minkes garantier er dækningsløse, fordi han ikke har ryggen fri hos Undervisningsministeriet," siger han.

Ifølge Peter Hammer tolker skolen dispensationsmuligheden for frit i forhold til den bekendtgørelse, som han er utilfreds med, at skolen ikke har haft indvendinger imod.

Formanden mener ikke, at skolen kan give dispensation efter optagelsesprøven, men kun før prøven. Dermed skal DJH give dispensation til langt flere end de omtrent 15 ansøgere, der består optagelsesprøven. Og det antal

bliver så højt, at Undervisningsministeriet ikke vil acceptere det, mener Peter Hammer.

Der findes ikke noget overblik over, hvor mange ansøgere, der går til optagelsesprøve uden en studentereksamen. Men for at undgå, at der fra 2008 sker et stort fald i antallet af ansøgere uden en gymnasial baggrund, vil skolen oplyse om muligheden for dispensation.

På de to øvrige journalistuddannelser på Syddansk Universitet og Roskilde Universitetscenter er en studentereksamen allerede et ultimativt adgangskrav. Men sådan bliver det altså ikke på DJH.

"Undervisningsministeriet vil gerne ensrette, men her på skolen har vi altid strittet lidt ud, og sådan vil det også være i fremtiden," siger Erik Farmann.

ckloster@mail.djh.dk

Tekst | Christian Kloster

STUDENTEREKSAMEN

Studerende uden studentereksamen er i høj kurs

Det er en kvalitet i sig selv, når studenterhuen ikke trykker. Det mener en række velbevandrede journalister, der har reageret med bekymring på rygten om, at DJH bliver forbeholdt studerende med en gymnasial baggrund

Martin Ballund blev uddannet fotojournalist fra DJH i 2002. Han har ingen studentereksamen. Men han har succes i branchen og en holdning til det at afvise ansøgere uden studentereksamen.

"Det ville være det samme som at vinke farvel til mange af de bedste og mest kreative journalister."

Andre kvaliteter

Lektor Erik Farmand har i mange år undervist på DJH. I dag er han formand for skolens optagelsesteam. Om studerende uden studentereksamensbevis siger han:

"De skiller sig ud på en eller anden led, hvor man kan mærke,

at de har været around. De har en anden og lidt kontant tilgang til tilværelsen. De er et vitamintilskud."

SE og HØRs chefredaktør, Henrik Qvortrup, er uddannet på Århus Statsgymnasium og på DJH. Han mener, at de journalister, der ikke har gået den slagne gang indeholder kvaliteter, der er

behov for i journalistik.

"De har en uundværlig alternativ og konkret tilgang til håndværket," siger den tidligere spindoktor.

Og Per Folkver, der er fotochef på Politiken, siger i en artikel i Journalisten, at:

"Nogle går andre veje for at lære om livet og mennesker – og

det er det, som det hele handler om."

En af dem, der er nået langt i det ærefulde hverv – uden huen – er journalist og Videnskabsminister Helge Sander. Det ville han ikke tale med Illustreret Bunker om.

ckloster@mail.djh.dk

Tekst | Pia Damsgaard Bach Foto | Uffe Weng

RYGEFORBUD

Så sker det: Ingen rygning på DJH fra efteråret

Komplet rygestop på DJH. Ledelsen vil skodde smøgerne i både rygerkantin og Fredagsbaren

Til daglig hænger en grå sky af røg og skygger for ovenlysvinduerne. Studerende og ansatte flokkes her flere gange om dagen for at suge røg gennem et filter og ned i lungerne. Stedet er selvfølgelig rygerkantin på DJH.

Om fredagen rykker klientellet ned i et andet røgfylt rum, nemlig Fredagsbaren, for at pulse videre, drikke øl og fejre weekendens komme. Men nu skal det være slut. I hvert fald med rygningen.

Ledelsen og sikkerhedsudvalget arbejder på at gøre DJH totalt røgfri allerede i efterårssemesteret 2006. Det gælder også Fredagsbaren.

Enig ledelse

"Både i ledelsen og i sikkerhedsudvalget er der udbredt enighed om, at det, regeringen går og pønser på, er ret fornuftigt," siger administrationschef og formand for sikkerhedsudvalget Kirsten Jensen.

Regeringen pønser på en ny lov, der skal gøre alle offentlige arbejdspladser og institutioner røgfrie fra 1. april 2007. Formålet er at forebygge, at nogen ryger passivt mod deres vilje.

På DJH vil ledelsen og sikkerhedsudvalget gerne være lidt fremme i skoene.

"Vi har snakket om, at det er på tide at vågne op på det her felt og gøre det, lidt før det egentlig er meningen. De har jo allerede gjort det mange andre steder," forklarer sikkerhedsudvalgsformanden.

Værtshus eller ej

Det store spørgsmål er, om Fredagsbaren er et værtshus eller bare en del af den offentlige institution DJH. Hvis Fredagsbaren er et værtshus, er det en mulighed enten at indrette et rygerum eller helt slippe udenom forbudet.

I Indenrigs- og Sundhedsministeriet er det heller ikke helt klart, hvor fredagsbarer hører til henne.

"Jeg kan godt se pointen i at kalde fredagsbarer for værtshuse, men lovforslaget er ikke færdigt endnu. Det kommer an på, hvordan det bliver defineret dér," fortæller fuldmægtig i Indenrigs- og Sundhedsministeriet Dorte Søndergaard.

For sikkerhedsudvalgsformand Kirsten Jensen er der

dog ikke meget tvivl om, at der kommer et rygeforbud i Fredagsbaren.

"Som jeg forstår det, gælder loven alle offentlige bygninger, så jeg tror ikke, vi kan undgå det i Fredagsbaren," vurderer hun.

Hvis en ansat alligevel ryger indendørs, risikerer vedkommende en fyring, ligesom studerende, der ikke vil indrette sig, risikerer bortvisning.

Bitter bar

Mens DJH's ledelse svæver på en røgfri sky, er Fredagsbarens ledelse utilfreds.

"Det er ærgerligt. For mig, som ellers er inkarneret ikke-ryger, hører bajere og rygning sammen. Desuden vil vi heller ikke gå og være bussemænd for andre studerende," siger Trine Ruby Laursen, der er formand for Fredagsbaren.

Sikkerhedsudvalget er i gang med at finde ud af de praktiske ting omkring rygestoppet. Blandt andet er et halvtag, udendørs askebægre og rygestopkurser på tale.

pbach@mail.djh.dk

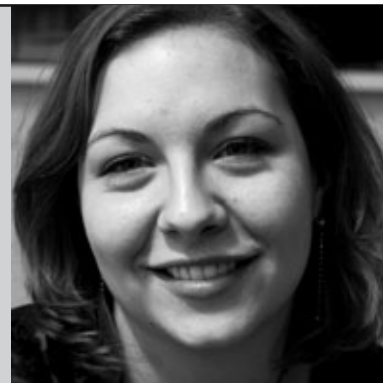
Troels Jensen, 7. semester. Ikke-ryger

"Personligt synes jeg, det bliver rart. Der er jo elendig udsugning i både fredagsbaren og kantine, så det bliver rart at kunne trække vejret, når man går forbi rygerkantin."

Nicola Voss, 2. semester. Ryger

"Det er fint nok til daglig, men i fredagsbaren hører øl og cigaretter sammen. Hvis vi er gamle nok til at drikke, er vi jo også gamle nok til at bestemme selv."

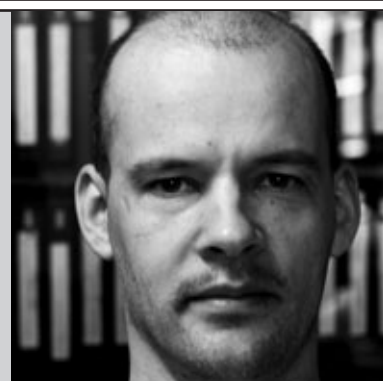
Camilla Albrechtsen, 3. semester. Ryger

"Jeg skal i praktik, så jeg kan jo være ligeglad, men jeg synes, det er dårligt. Som journalist så ryger man jo, ligesom man drikker kaffe. Og hvor skal vi så være til vinter?"

Anders Andersen, 8. semester. Ikke ryger

"Det er fedt. Det er pisseirriterende med al den røg i rygerkantin og i fredagsbaren, så jeg synes bare det er godt."

Tekst | Thomas Hartz-Olsson

PANIKDAG

-FORTSAT FRA FORSIDEN-

"Det er stadigvæk det bedste, jeg kan komme på. Mødet vil vise, om det er noget, jeg vil bringe på banen igen," siger hun.

Mødet er praktikudvalgets evaluering af den netop overståede praktikrunde, som bliver afholdt i Svendborg i slutningen af maj.

Tanken bag det nye system er, at man vil vende praktiksgivningen 180 grader, så det er de studerende, der laver opslagene, og praktikstederne, der får ansvaret på.

Samtlige studerende skal lave en hjemmeside, hvor de kan fortælle om sig selv privat, lægge cv, portfolio, journalistiske målsætninger osv. Og når det er gjort, vil de blive proppet i forskellige databaser.

"De studerende vil skulle vælge, hvilke medier de vil søges af. Og vi laver så en intelligent søgemaskine," forklarer Pia Færing.

Medierne vil på den måde samtidigt få adgang til de studerendes hjemmesider, kalde praktikanter til samtale og ansætte.

"Som det er nu, er stemningen panisk, og det gør, at flere opfører sig tåbeligt, fordi de kan se, at de andre opfører sig tåbeligt. At få systemet spredt ud vil afhjælpe dette problem," siger hun.

Der skal gøres noget

Men Pia Færing er ikke alene om at mene, at der skal gøres noget ved det nuværende system.

Christian Kierkegaard, formand for de journaliststuderendes praktikudvalg, ser også en mulighed for på forsøgsbasis, at lave et nyt system næste forår.

"Vi skal afveje de mulige systemer først. Jeg tror efteråret kommer til at køre på samme måde, for et nyt system skal i hvert fald være grundigt gennemtænkt. Hvis man kan finde et, der

er bedre med samme succesrate, så kan det godt lade sig gøre inden for et år," siger han.

Men formanden påpeger også, at på trods af systemets svagheder så fungerer det godt ved, at næsten alle får en plads.

"Man skal huske på, at man har et system, der virker i den forstand, at man får 90 procent besat, og det er i hvert fald positivt," siger han og tilføjer:

"Men jeg kan da godt forstå frustrationerne over, at ansættelserne sker så hurtigt for nogle vedkommende. Det giver selvfølgelig ikke den samme grundige gennemlæsning af ansøgningerne og stiller ikke alle lige."

Alt andet er dumt

Peter Torstensen, kommende praktikant på TV/Midt-Vest, er én af dem, der har benyttet sig af MySite-tilbudet i sin praktiksøgning.

Han afleverede et visitkort til

redaktionschef Lars Lundgaard efter at have været på besøg på stationen, og han er sikker på, at det har haft en betydning.

"De ringede 08.03, og der tror jeg ikke på, at de kunne have nået at læse min ansøgning," siger Peter Torstensen, hvis hjemmeside blandt andet består af et cv, en portfolio, private interesser og kontaklinformation.

Redaktionschefen lytter til anbefalinger fra nuværende og tidligere praktikanter, og en hjemmeside er bare endnu en måde at blive opmærksom på folk på.

"Jeg har været inde og kigge på nogle af DJH's hjemmesider, set nogle produktioner og lige orienteret mig om, hvad der gemmer sig bag de navne, jeg har hørt, kunne tænke sig at søge hos os. Eller hos folk, der har været til åbent hus og har lagt et visitkort," fortæller Lars Lundgaard og fortsætter:

"Hvis man vil sikre sig, at

man får den bedst mulige praktikplads, så synes jeg, det ville være dumt ikke at have en hjemmeside."

Erkender dobbeltmoral

Hjemmesiderne har altså været en faktor i dette års praktikrunde, og den kommende praktikrunde vil højst sandsynligt også bære præg af dette. Forhåndsprofileringen blev introduceret af Pia Færing, som ellers er tovholder for paniksystemet. Hun erkender dog også at have haft en fod i hver lejr.

"Jeg står i det dilemma, at jeg selv har været dobbeltmoralisk. På den ene side er jeg systemets vogter, på den anden side er jeg jeres advokat. Og når de på SDU gør det, så skal I også have muligheden for at profilere jer selv," siger Pia Færing.

Illustreret Bunker følger op på situationen i næste nummer.

hartz@mail.djh.dk

Tekst | Peter Eggert Vesterkund

KOMMAKRIG

Kommadumpere på tvungen orlov

Resultaterne fra årets anden sprog- og kommatest er nedslående. Igen er dumpeprocenten katastrofalt høj, og for nogle får det nu alvorlige konsekvenser

Så gik det galt igen. 45 procent af de studerende, der for anden gang prøvede kræfter med kommaerne, er dumpet. Dermed må 34 studerende fra 1. semester vente til efter sommerferien med at finde ud af, om tredje gang bliver lykkens gang.

"Jeg synes, det er mange. Men de skal lære det. Der er ikke nogen vej udenom," siger studieleder Solveig Schmidt.

Langt værre ser det dog ud for de fem studerende på 2. semester, der dumpede for fjerde gang. De har tabt kampen mod kommaerne og bliver nu sendt på et halvt års tvungen orlov.

Anne Funch er en af de uheldige. Hun føler ikke, at skolen har behandlet hende retfærdigt.

"Jeg ved godt, det er for dårligt, jeg ikke kan sætte kommaer. Men jeg føler ikke, jeg har haft mulighed for at gøre det bedre, når jeg ikke har fået undervisning. Jeg lærer det ikke ved at læse i en bog," siger hun.

Bøder for fortidens synder

Det var fjerde gang, at studerende på DJH blev testet i tegnsætning. Testen er et forsøgsprojekt, der endnu ikke er blevet en fast del af studieordningen. Derfor har der

været justeringer undervejs. For eksempel fik dumperne ikke deres testresultater udleveret de første to gange og havde derfor ikke mulighed for at lære af deres fejl. Anne Funch mener, det har haft afgørende betydning.

"Man fik at vide, at man havde lavet den forkert, og så måtte man prøve igen. Men man fik ikke at vide, hvad der var gået galt."

Solveig Schmidt afviser, at der er tale om uretfærdig behandling.

"Hvis du ikke kan lære medie-jura, smider vi dig jo også ud. En test gør, at folk sætter sig ned på deres flade og får det lært. De ting, vi har prøvet før, har ikke ført nogen vegne – ej heller undervisningen. Så man kan sige, at de hold, der kører nu, bøder for fortidens synder," siger studielederen.

Anne Funch er i tvivl om, hvorvidt hun vil vende tilbage til DJH efter et halvt års pause eller begynde på et andet studie.

"Der er ikke noget, jeg hellere vil end at være journalist, men jeg har ikke lyst til at bruge et halvt år på ingenting. Så nu håber jeg bare på et mirakel."

eggert@mail.djh.dk

Tekst | Casper Høygård

KOMMAKRIG

Sprognævnet blåstempler kommatesten

Dansk Sprognævn slår fast, at det er de journaliststuderende og ikke kommatesten, der ikke lever op til standarden

Det er de studerende, der halter gevaldigt efter, når kommaet skal sættes. Dansk Sprognævn udtaler, at underviserne har lavet en test, der er på et niveau, der kan forlanges af journaliststuderende.

Efter det skandaløse udfald af forårets sprog- og kommatest, satte Illustreret Bunker sig for at få uafhængige eksperter til at kigge på testen og vurdere dens sværhedsgrad.

"Vi mener, at man kan forlange af journaliststuderende, at de – i tekster af den type, som de kommer til at skrive – kan sætte overvejende korrekt komma. Og det er testen en god indikator på," mener Dansk Sprognævns formand Niels Davidsen-Nielsen. Altså en blåstempling af skolens kommatest.

Aldrig 100 procent

Studieleder Solveig Schmidt møder Sprognævnets dom med begejstring.

"Det glæder mig. Det er jo det resultat, vi selv er nået til. Vi har jo virkelig undersøgt, om sværhedsgraden har været for høj. Det har den ikke været. Det er simpelthen kryds og bolle, folk ikke kan finde ud af," siger hun.

Det var nemlig kommaerne, som var det helt store problem ved sidste test. Derfor var det også kun kommatesten, som

Illustreret Bunker bad Dansk Sprognævn om at vurdere.

"Testen er helt regulær, men den er ikke lige ud af landevejen. Der er nogle udfordringer i den nogle steder," siger Niels Davidsen-Nielsen, der mener, at otte fejl ud af 29 kommaer er et fornuftigt sted at sætte grænsen.

"Men når man læser aviserne i dag, er der jo også kommafjøl. Man må ikke være urealistisk og tro, at man kan nå op på hundrede procent korrekthed," siger han.

Ikke atomfysik

For de studerende, der havde for mange kommafjøl, er der kun en ting at gøre. At læse. Selvfølgelig.

Selvom skolen ikke tilbyder undervisning, bør det ifølge formand for Dansk Sprognævn ikke være en uoverkommelig opgave at lære kommaets mysterier.

"Der er jo masser af bøger om emnet. Og så er det altså ikke atomfysik," siger Niels Davidsen-Nielsen, der understreger, hvor vigtigt det er at have korrekthed i sproget:

"I skal ud og skrive til hele befolkningen. Der ligger der jo en særlig forpligtelse i det at blive læst af folket, og derfor har I en vigtig samfundsfunction. Sproget skal være i orden. Det må man forvente."

jernholm@mail.djh.dk

Tekst | Magnus Bjerg

KILDER

Uforberedte studerende plager Niels Egelund

Ligesom rigtige journalister er journaliststuderende afhængige af deres kilder. Illustreret Bunker har talt med nogle af de mest brugte, om hvordan det er at sidde i den anden ende af røret

"Det er rent ud sagt pisse irriterende, når de ikke har sat sig ind i emnet," lyder de hårde ord fra Niels Egelund om nogle af de mange opkald, han får fra spørgelystne journaliststuderende.

Niels Egelund er professor ved Danmarks Pædagogiske Universitet og bliver i perioder ringet op tre til fire gange om dagen af studerende fra journalistuddannelserne på SDU, RUC og naturligvis Danmarks Journalisthøjskole.

"Den sidste var en fra Syddansk

Universitet, der ikke havde læst en eneste artikel om emnet," fortæller Niels Egelund ærgerligt.

Er den studerende på alt for bar bund, bliver han bedt om at ringe igen senere, når han har fået grundlaget i orden.

"Jeg vil ikke begynde fra Adam og Eva," forklarer Niels Egelund.

Kompetente og det modsatte

Helt så hård er kritikken ikke fra Kuno

Sørensen, der er psykolog og programkoordinator i Red Barnet.

"Der findes kompetente journalister og studerende, såvel som der findes det modsatte," siger han, men tilføjer, at journaliststuderende efter hans mening ofte har haft tid til sætte sig bedre ind i stoffet end uddannede journalister, der sidder på nyhedsredaktioner med meget korte deadlines.

Den opfattelse deler Michael Bay Jørsel, der er leder af Center for Ludomani. Han har aldrig haft dårlige oplevelser, hvor uvidende journalistspirer har spildt hans tid. Tværtimod mener han, at de der har kontaktet ham altid har været "velforberejdede og interesserede."

Derfor har Michael Bay Jørsel heller intet imod at blive kontaktet.

Brug båndoptageren

Evnen til at håndtere en kuglepen er ifølge Niels Egelund en af de tydeligste forskelle på færdiguddannede og journalister under uddannelse. Erfarne journalister noterer simpelthen meget hurtigere og skal ikke bruge pauser for at få det hele med.

Derfor mener Niels Egelund, at båndoptageren er at foretrække, så man kan få interviewet gjort færdigt i en fart.

"Alt andet lige er det min fritid, det går ud over," bemærker han.

Der er flere grunde til, at de erfarne og populære kilder alligevel bruger så mange kræfter på at servicere de kommende journalister. En af dem er, at journaliststude-

rende på et tidspunkt bliver færdige med at studere og ender som rigtige journalister. Som Niels Egelund siger:

"Jeg møder jer jo igen senere."

Michael Bay Jørsel betragter de studerende som "samarbejdsfæller", men behandler dem i øvrigt på lige fod med CNN såvel som Præstenyt.

"Det vigtigste er at få budskabet ud," forklarer han.

Det kan Kuno Sørensen tale med om. Han mener, at journaliststuderende kan være ligeså relevante i forhold til at bringe emner på dagsordenen, idet de også tit får artikler trykt i aviserne.

"Men generelt er jeg sød og rar over for alle mennesker – ikke kun journaliststuderende," tilføjer Kuno Sørensen.

Brænd ikke broerne

Studieleder Solveig Schmidt fra Danmarks Journalisthøjskole ser de positive tilbagemeldinger som en cadeau til de studerende.

"Bliv ved med det," lyder hendes råd.

Alligevel kan hun ikke skjule sin irritation over de uforberedte studerende. Det er nemlig end del af etikken i kildekontakt, at man behandler sine kilder ordentligt og ikke spiller deres tid. Om det siger Solveig Schmidt:

"Det er utroligt vigtigt, at man selv og andre journalister kan komme tilbage til kilden."

magnusbjerg@mail.djh.dk

TA' BUSSEN - LINIE 888

KUN 120 KR.

For studerende og seniorer fra mandag til torsdag

ÅRHUS
ROSKILDE
KØBENHAVN

Rejsetid ca. 3 timer
Afgang fra Århus
rutebilstation

Tlf. 70 210 888

Online booking:

www.linie888.dk

Abildskou A/S

Tekst | Pia Damsgaard Bach Foto | Thomas Nørdam

STRESS

Stressede studerende skal sluge frøen og sige pyt

Mange journaliststuderende er stressede. Stressekspert mener, at både studerende og uddannelse kan blive bedre

Et af de bedste råd stressekspert Frank Dalsgaard kan give dig, hvis du er en stresset journaliststuderende er, at du skal sluge frøen og sige pyt. Med det mener han, at du skal blive bedre til at prioritere, få lavet de kedelige opgaver og overveje om ikke, der er nogle ting, du kan sige "Pyt" til i stedet for at lade dem vokse ud af proportioner.

Baggrunden for Frank Dalsgaards råd er en opgørelse fra Studenterrådgivningen, der viser, at 14,7 procent af de henvendelser, der i de sidste fem år er kommet fra journaliststuderende på DJH, SDU og RUC, handler om stress. Gennemsnittet for andre uddannelser er ni procent.

Håbløs skole

Meget af undervisningen på DJH består af små korte forløb af to til fire ugers varighed. Planerne for disse forløb bliver først sendt ud til de studerende cirka en uge før. Frank Dalsgaard undrer sig ikke over, at nogle studerende bliver stressede.

"Det er en totalt håbløs skole, der ikke planlægger ordentligt, så de studerende ret og rimeligt ved, hvad de skal give sig i kast med det næste semester. Noget af det, der er ufatteligt vigtigt, er forberedelse, og det er svært, når du ikke ved, hvad fremtiden bringer," fastslår Frank Dalsgaard.

Samtidig tilføjer han, at de studerende, der ikke planlægger deres tid ordentligt, selvfølgelig er ligeså håbløse.

Ligeledes mener han, at gruppearbejde kan være meget stressende, hvis de studerende ikke sørger for at få lagt nogle rammer for arbejdet. For eksem-

VISHED | For at håndtere stress er det vigtigt at få vished om sin fremtid

pel er det vigtigt at have et liv ved siden af studiet. Derfor må grupperne finde ud, hvor længe de vil arbejde. Ellers kan det trække ud i det uendelige.

Stress gør syg

"Mange af de journalister, jeg har mødt, er karakteriserede ved, at de er ildsjæle, meget ambitiøse og perfektionistiske. Men når du virkelig brænder for noget, er der også en risiko for, at du brænder ud," forklarer Frank Dalsgaard, der rejser rundt og holder foredrag om stress.

Det er ikke kun hjernen, der bliver stresset af en travl hverdag. Også resten af kroppen kan tage

skade. I værste fald kan du dø af arbejde. I Japan kalder de det Karoshi (død af arbejde), hvor der i de senere år er set flere tilfælde af fænomenet.

Af andre alvorlige lidelser, som stress kan føre til, kan nævnes mavesår, blodpropper, astma, eksem, psoriasis, sukkersyge, depression, nogle typer kræft, type 2 diabetes, fedme, misbrug, angst, forhøjet blodtryk og listen kunne fylde flere sider. Der er altså gode grunde til at holde stress-niveauet nede.

Deadlines ikke et problem

Mange bliver stressede op til deadline. Ifølge Frank Dalsgaard

er det ikke selve deadline, der er problemet. Det er kun, hvis der er for mange af dem, de udgør et problem. Hvis du hele tiden føler, at du er bagud, så glemmer du at holde pauser, og det er noget af det vigtigste, hvis du vil håndtere stress. Her er *håndtere* nøgleordet, fordi du ikke kan undgå at blive stresset nogle gange.

Som du sikkert oplever dagligt, er det at stå op om morgenen noget af det mest stressende overhovedet, oplyser Frank Dalsgaard. Når du dyrker motion, stresser du også kroppen til at frigive stresshormonerne adrenalin og kortisol. Det er

det samme, der sker op til en deadline. Kroppen har brug for ekstra energi og ressourcer. Det tærer på kroppen. Derfor er det vigtigt at slappe af bagefter. Jo bedre du er til at holde pauser undervejs, jo mindre tærer det på kroppens ressourcer, råder Frank Dalsgaard.

"En læge, der ikke tåler blod, eller en præst, der ikke vil prædike om søndagen. Det duer ikke. Det gør en journalist, der ikke kan klare deadlines heller ikke," mener Frank Dalsgaard.

pbach@mail.djh.dk

STRESS SPØRSMÅL

- ▶ Hvad gør mig glad?
- ▶ Får jeg min søvn?
- ▶ Hvor tit dyrker jeg motion?
- ▶ Hvordan ser mit sociale netværk ud?
- ▶ Hvorfor står jeg op om morgenen?

▶ Brug 5-10 minutter på at tænke de fem spørgsmål ordentligt igennem. Svarene vil ruste dig til fungere optimalt i hverdagen og få dine ønsker opfyldt

Kilde: Frank Dalsgaard

FRANKS STRESS TIPS

- ▶ Skriv dagens gøremål på en seddel og kryds af hver gang en ting er gjort. Dermed er det strøget af listen og kører ikke rundt inde i hovedet.
- ▶ Gør alt for ikke at komme bagud.
- ▶ Prioriter din tid og få lavet de kedelige opgaver først, så du kan komme i gang med de spændende opgaver.
- ▶ Lyt til kroppen og få masser af motion og sund kost.
- ▶ Hold pauser og ked dig en gang i mellem.
- ▶ Vær glad. Glade mennesker har det sjovere og lever længere

Kilde: Frank Dalsgaard

Tekst | Jakob M. Volf

SELVEJE

DJH bliver selvejende – staten bestemmer stadig

For anden gang i sin levetid skal Journalisthøjskolen være en selvejende institution. Det giver håb om flere penge til at indrette betonen

Efter 25 år som statsinstitution bliver DJH igen en selvejende institution. Men der følger ikke den grad af selvbestemmelse med skiftet, som ordet 'selvejende' antyder. På sit kontor på 400-gangen sidder rektor Kim Minke i sin store kontorstol og vurderer, hvad det kommer til at betyde.

"Det er desværre en meget administrativ ting," siger han om skiftet i skolens status og uddyber:

"Loven om Danmarks Journalisthøjskole skal laves om, for det står i den, at vi er en statsin-

stitution. Men det er meget lidt, vi får lov at bestemme mere. Alt det vigtige omkring eksamener og sammensætningen af uddannelsen får vi ikke mere magt over."

Ifølge rektoren er systemskiftet et eksempel på statslig form frem for indhold.

"Det er nuancer, der ændrer sig. Et lag af bureaukrati, der skifter," siger han.

Bedre beton på vej

Den selvejende status vil altså ikke ændre kvaliteten af ud-

dannelsen på DJH. Der er dog mulighed for bedre økonomiske vilkår, og det kan de studerende komme til at mærke.

Skolen får nemlig et bestemt beløb til husleje per studerende per år, og det beløb bliver forhandlet i forbindelse med skiftet.

"Vi håber, der kommer et beløb ud, så vi kan gøre noget ved bygningerne. Som det ser ud nu, bliver der ikke penge til flere kvadratmeter. Men måske får vi råd til at indrette dem, vi har, noget bedre," fortæller Kim Minke.

Skiftet fra statslig til selvejende institution træder muligvis i kraft allerede med den næste finanslov – i januar 2007. Men det kan ikke ophidse Kim Minke. Han hviler upåvirket i kontorstolen og kommenterer:

"Det er en administrativ moderetning i Undervisningsministeriet. Måske skifter det tilbage igen om en 15-20 år."

jmvolf@mail.djh.dk

DJH KORT

- ▶ 1946 – 27 deltager i det første tre måneders journalistkursus
- ▶ 1962 – Danmarks Journalisthøjskole bliver den officielle betegnelse for journalistuddannelsen i Danmark, og DJH kommer på finansloven
- ▶ 1973 – Journalisthøjskolen flytter fra Vennelystkollegiet til nye bygninger på Olof Palmes Allé
- ▶ 1981 – DJH er en statsinstitution fra den 1. september
- ▶ 2007/2008 – Danmarks Journalisthøjskole bliver en selvejende institution

Tekst | Lars Lindevall Hansen Foto | Mathilde Bech

KUNST

Dansende sprogkunst i Frøberts auditorium

Små aluminiumsplader med underfundige indskrifter hænger overalt i Frøberts auditorium. De studerende undrer sig over, hvad de mon skal betyde

Mens underviserne i Frøberts auditorium på DJH holder lange prædikener om at skrive enkle og forståelige sætninger, kigger de studerende med undren op på de små filosofiske citater, der hænger på auditoriets vægge.

"Io am en vogel," står der på en af de mange aluminiumsplader. Et andet sted står der "Architektur ist politik." På bagvæggen er der anbragt en stor akrylplade med udsagnet "Menneskene har skabt guderne – tiden har skabt resten."

Stof til eftertanke

Manden bag kunstværket, der har den dobbelte titel "Sprogskov" og "Panel Discours", er den 73-årige danske kunster Henning Christiansen. Det tog ham tre år at færdiggøre værket, som er tænkt specielt til de studerende på DJH.

"Citaterne kan måske inspirere nogen til at få en god idé og give stof til eftertanke. Når eleverne begynder at kede sig til forelæsningerne, så har de noget at fundere over" siger Henning Christiansen.

Han kan godt sætte sig ind i, at det ikke er alle, der forstår hans kunst.

"Det er jo nogle meget filosofiske og tidsprægede udsagn."

Værket var ikke kun tænkt som en udsmykning, men havde også som formål at forbedre akustikken i auditoriet. De grønne og røde træbjælker har gjort lyden bedre.

"Det var fuldstændigt umuligt

ABSTRAKT KUNST | "Jeg er en fugl," siger fuglen på italiensk, engelsk, dansk og tysk

at høre noget før. Det var ligesom at være på et badeværelse," fortæller kunstneren.

Politiske budskaber

Henning Christiansen, der er uddannet klassisk komponist, er en af Danmarks mest be-

rømte Fluxus-kunstnere. Han er samtidig blandt de 34 danske komponister, der modtager livsvarig kunstnerydelse fra Statens Kunstfond. Fluxus-kunsten, der startede i USA i 1960'erne, er kendetegnet ved, at den kommer med kommentarer til samfundet og ikke kun skal ses som udsmykning.

"Det er et bidrag og en kommentar til den politiske udvikling. Generelt har jeg en socialistisk observans."

Gennem sin lange kunstnerkarriere er Henning Christiansen kommet vidt omkring i verden, og har blandt andet arbejdet sammen med den berømte tyske kunstner Joseph Beuys. Det var ligeledes ham, der stod med violinen på skulderen under Bjørn Nørgaards kontroversielle hesteslagting.

Delte meninger

De studerende på DJH har delte meninger om den farverige auditorie-udsmykning. Mette Brochorst, der går på 1. semester, er meget begejstret for værket.

"Jeg synes, det er helt fantastisk. Det er sjovt med den måde, der bliver leget med ordene. I løbet af forelæsningerne har jeg kigget meget på det, men det er nok også fordi, jeg er sådan en sprognisse," griner hun.

Men det er ikke alle de studerende, der er ligeså begejstrede. Julie Rode Nygaard, 1. semester, har en mere negativ opfattelse.

"Det virker ret pædagogisk. Det ligner lidt, at det er lavet af

en masse børn i et kreativt værksted. Jeg har observeret, at det er der, men det er ikke noget, jeg gider bruge mere tid på."

Kunst i millionklassen

Statens Kunstfond havde dog næppe sagt ja til at finansiere "Sprogskov", hvis det var en gruppe børn, der havde lavet det. Da værket blev indviet i 2002, lå prisen på omkring en million kroner.

Det er Henning Christiansens største værk til dato, og fra skolens ledelse er man meget tilfreds med, at det i dag hænger i DJH's auditorium.

"Før var der gråt, gråt, gråt, og egentlig ret deprimerende. Det har både gjort lyden og stemningen bedre," fastslår underviser i kulturjournalistik Erik Farmann.

Op til de studerende, der stadig sidder og undrer sig over citatet "Io am en vogel", løfter Henning Christiansen selv sløret:

"Det betyder 'jeg er en fugl' på italiensk, engelsk, dansk og tysk. I Europa har vi det fælles handikap, at vi taler så mange sprog, og det gør det svært at fungere i et fællesskab. Jeg vil gerne have, at vi, ved at lege med sproget, finder et fælles sprog, så vi kan forstå hinanden. Jeg vil vise, hvordan sprogene kan danse sammen."

lindevall@mail.djh.dk

Tekst | Jakob M. Volf

ASOCIALT

Undervisere savner mødested

Siden betonens morgen har undervisere ønsket sig et rum på Journalisthøjskolen, hvor de kunne mødes. Realiseringen er undervejs, men det har lange udsigter

Underviserne savner et lærerværelse eller kollegialt mødested på DJH. Og det har de gjort længe.

"Jeg har hørt emnet drøftet, helt siden jeg begyndte på DJH første gang i 1962 – men der er aldrig sket noget! Sagen er det emne, der længst har befundet sig på skolens dagsorden. Behøvet for et mødested er større end nogensinde, hvis ikke al kommunikation skal foregå elektronisk," siger Erik Lund, der er afdelingsforstander på DJH's 2. del.

The water bowl effect

Ønsket om et rigtigt rum at mødes i deles af de fleste andre undervisere, Illustreret Bunker har spurgt.

"Skolens fysiske indretning med enmandskontorer fremmer ikke ligefrem den kollegiale udveksling og udvikling. Der kunne et personalerum være med til at støtte den løbende faglige udvikling," siger Asbjørn Slot Jørgensen, der er formand for lærerkollegiet.

"Det vil øge kreativiteten, innovationen og mulighederne for samarbejde mellem underviserne. I managementsproget taler man om 'the water bowl effect'; det store udviklingspotentiale, der ligger i det personlige møde ved vandautomaten i stedet for blot at kommunikere med mail og telefon," siger gæstelektor Thomas Pallesen.

"Det ville da være herligt med et lærerværelse," mener lektor i dansk Gitte Luk.

Til næste år - måske

DJH's ledelse er også med på ideen om at oprette et rum for de adskilte kolleger. Administrationschef Kirsten Jensen har sammen med rektor Kim Minke nedsat en lokalegruppe, der mødes første gang i begyndelsen af maj. Formålet er at gøre lokalebooking elektronisk fra efteråret, og sammen med overgangen til at være en selvejende institution kan det måske skabe pladsen til et personalerum. Men nemt bliver det ikke.

"Medarbejderne melder, at

rummet skal ligge centralt, for at det vil blive brugt. Men det koster også penge, og det er urealistisk med sådan et rum i år. Når DJH bliver selvejende, står der forhåbentlig en større renovation for døren, og så kan det måske komme med og blive lånefinansieret," siger Kirsten Jensen.

Hun kan ikke love, at personalerummet bliver en realitet næste år. Men Erik Lund kommer nok ikke til at vente i hundrede år.

"Jeg vil da håbe, at man i 2062 har renoveret personalerummet flere gange," siger administrationschefen.

jmvolf@mail.djh.dk

LÆRER/KOLLEGA/PERSONALE

- Rummet skal være et personalerum – ikke et lærerværelse
- Det skal skabe et naturligt sted for videndeling på tværs af undervisere, bibliotekarer, teknikere mv.
- Lokalemangel er i forvejen et problem på mindst hvert andet semester
- I løbet af efteråret skal personalet vænne sig til at booke lokaler elektronisk, hvilket skal skaffe bedre plads

Tekst | Kristoffer Miles Fotos | Camilla Stephan og Thomas Nørdam

STUDIEFACILITETER

SDU og DJH konkurrerer på ulige vilkår

Ud over et elevtilskud modtager SDU forskningskroner, som DJH aldrig ser skyggen af. Faciliteterne for gruppearbejde er slet ikke gode nok på DJH, og bestyrelsen overvejer at låne penge til at forbedre standarden

FORSKEL | Faciliteterne er betragteligt mere up-to-date på SDU (venstre) end på DJH (højre)

Alt er funklende nyt. Stolene er ergonomisk korrekte, væggene er friskmalede og redigeringsudstyret er state-of-the-art. Der er faciliteter til gruppearbejde alle vegne. Her er ingen fugt i betonen, ingen pladsmangel og altid åbent. De dugfriske nyhedsbulletiner skøjter henover Medietorvets lysavis, og de viser fodbold på storskærm.

Denne drømmende, nærmest eventyrlige forestilling om "paradiset på Fyn" har, med de nedslidte forhold på Journalisthøjskolen i baghovedet, givet anledning til en del galde fra DJH'ere.

45 grupper – fem lokaler

Gruppearbejde er ikke nemt, når ingen lokaler på DJH er indrettet til det. Der er tydelig utilfredshed at spore hos de studerende på DJH's 2. semester. Jens Schnabel og hans gruppe blev i løbet af en øvelse til kastebold mellem lokalerne på skolen.

"Vi skulle bare interviewe hinanden, men det blev rigtig besværligt. Når man inddeler et semesters fem hold i ni små grupper, så har man pludselig 45 små grupper. Og de skal så dele fem lokaler til øvelser, hvor der skal interviewes. Så er det altså overhovedet ikke til at høre, hvad vi selv siger," fortæller Jens Schnabel og uddyber:

"Jeg kan ikke forstå, at man skal rode rundt i et kvarter for at finde et lokale at være i, og når man så endelig finder det, så spærrer man for nogle andre. Det er simpelthen ikke holdbart på en videregående uddannelse."

Elastiske forskningspenge

Rektor på DJH, Kim Minke, er enig i kritikken og fortæller, hvad han mener, der fører til, at faciliteternes tilstand på DJH, er langt værre end på SDU:

"Med mindre vi brænder pengene ved døren, kan enhver jo se, at der er forskel på de to uddannelsers økonomi," siger han og forklarer:

"SDU har mindst det samme i forskningsbevillinger, som de har til uddannelse. Universitetet har mulighed for at disponere anderledes internt, end vi kan her på stedet," siger rektoren og fortsætter:

"De penge, de får i forskningstillæg, skal selvfølgelig bruges på forskning. Men man må jo erkende, at der er meget elastisk."

DJH får for lidt

Troels Mylenberg, der er ny kaptajn på journalistuddannelsen i Odense, svarer igen på Kim Minkes udtalelser om de interne budgetter:

"Vi hører under Institut for Statskundskab, og det har helt klart været med til, at vi har fået opbygget en så moderne forskningsbaseret journalistuddannelse, med hvad dertil hører af faciliteter."

Den moderne uddannelse som SDU kan bryste sig af, er også noget, der står højt på Kim Minkes ønskeliste.

"Det er fint, at de har råd til at lave en teknologisk opdateret uddannelse og har plads til gruppearbejde. Det bør enhver uddannelse kunne sige," fortæller han og sammenfatter:

"Det er ikke SDU, der har for

meget. Det er DJH, der har for lidt."

Forholdene på det fynske universitet er også gode. Efter en kort rundvisning har man en klar fornemmelse af uligheden på de fysiske rammer. Her er redigeringsudstyr i lange baner og en Ritzau-lysavis, der nærmest blærrer sig på uddannelsens vegne. Alt er samlet på Medietorvet, som er det nye, lyse annekset på SDU. Her emmer af topmoderne journalistisk arbejdsplads modsat det forældede DJH.

Lån kan blive en udvej

Præcis hvad, der kan gøres ved den nedslidte og trange skole, som i Kim Minkes ord "spænder over skuldrene" på de studerende og ledelsen, er endnu uvist. Men et forslag går på at låne penge til udbygning og renovering, når DJH bliver selvejende. Så vil det være muligt for DJH at skabe den flermediale uddannelse, som branchen kræver.

"Vi er i øjeblikket i forhandlinger omkring på hvilke økonomiske vilkår, det bliver, når vi går over til at være selvejende. Vi får jo ikke et bygningstillæg per studerende. Det kommer vi til, når vi bliver selvejende. Og hvis vi skal kunne gøre noget ved de fysiske rammer på skolen, skal det selvfølgelig kunne betale sig at tage et lån," siger Kim Minke.

Forskellige ministerier

Verden hænger sådan sammen, at DJH hører under Undervisningsministeriet, mens SDU hører under Videnskabsministeriet. Hele den økonomiske ulighed ligger i de store forskningsbevillinger, som SDU får tildelt, fordi

den fynske journalistuddannelse hører under Videnskabsministerens ansvar.

I et brev sidste år fra bestyrelsesformand på DJH, Lisbeth Knudsen, til undervisningsminister, Bertel Haarder, gør hun opmærksom på de store forskelle mellem DJH og universiteterne.

"Da DJH mærker en stigende konkurrence fra en række medie- og kommunikationsuddannelser, er det nu et synligt og mærkbart problem for uddannelsen, at vi mangler tilstrækkelige midler til uddannelse på dyre områder som tv og multimedier."

Brevet lægger sig tæt op af en vision for de udviklingsmål, som DJH har offentliggjort med henblik på at blive selvejende.

Lisbeth Knudsen mener, DJH godt kan udvikle sig positivt under Undervisningsministeriet, men hun indrømmer dog en ting:

"Det er ind i mellem særdeles besværligt, at de tre uddannelser er under forskellige vilkår."

"Et i særklasse idiotisk system"

Kim Minke er enig med Lisbeth Knudsens synspunkter. Også han har en klar holdning til, at de tre uddannelser hører til forskellige steder.

"Det er jo et ekstremt konservativt system. De ved da også udmærket godt inde i Undervisningsministeriet, at der er nogle ting, som slet ikke er tidssvarende. De tør bare ikke røre ved dem, for hvis de først piller ved et beløb, så påvirker det det næste, og så er de bange for, at hele dominospillet vælter," fortæller han og konkluderer:

"I de lande, som vi måler os med på uddannelsesområdet,

har de jo samlet det hele under én administration. Det er et i særklasse idiotisk system, vi har her i landet."

På dette område bliver Kim Minke bakket op af SF's uddannelsesordfører, Thomas Krogh.

"Der kan meget let være forskel på uddannelsernes økonomi, hvis de hører under forskellige ministerier, og sådan bør det selvfølgelig ikke være."

Venstres medlem af folketingets uddannelsesudvalg, Anne-Mette Winther, ønsker ikke at kommentere den nuværende sammensætning, men fortæller dog:

"Systemet er, som det er. Det økonomiske er ikke et politisk spørgsmål, men et spørgsmål om administration."

Troels Mylenberg fra SDU ser det dog som et system, der kan ændres.

"Det er nok mere hæmmende for Journalisthøjskolen at høre under Undervisningsministeriet, end det er for os at høre under Videnskabsministeriet. Vi vil helt sikkert ikke modarbejde en ændring."

miles@mail.djh.dk

FORSKEL I STØTTEN

- ▶ Hvert år modtager DJH 47.500 kroner til uddannelse af hver studerende. Det beløb modtager de også på SDU og RUC.
- ▶ Den store forskel, som får DJH-ledelsen op af stolen, ligger derimod i de betydelige forskningsbevillinger, som de universitetsbaserede uddannelser får. Den eneste forskning DJH laver, må de finansiere ud af det almindelige budget.

Tekst | Kåre Welinder

BETAL ELLER DUMP

Fotografer tvinges til overpris

Manglende indflydelse gør, at fotojournalister på DJH kommer til at betale overpris for workshop i Hamborg. Men der skal betales. Ellers dumpes forløbet

Utilfredshed blandt DJHs fotojournalister. Fem overnatninger i Hamborg kommer til at koste over 2000 kroner.

En af de Hamborgfarende fotojournalister, Simon Kjove Bohr, mener, at de utilfredse fotografer kunne være undgået, hvis man fra skolens side havde spurgt de studerende til råds, inden rejsen tilbage i november blev købt og betalt.

"Man kan købe en returbillet til Hamborg for omkring 500 kroner og få en overnatning til cirka 100 kroner per nat. Derfor synes jeg, det er dumt, at skolen bare går ind og køber billetter til 2070 kroner stykket."

Fotounderviser Jesper Voldgård er en af de ansvarlige for Tysklandsturen. Han er på visse områder enig med de studerende.

"Det er klart, at turen kunne have været billigere, hvis folk selv sørgede for at komme til Hamborg. Men på den måde ville folk blive spredt ud over hele Ham-

borg, og det ville blive besværligt at mødes og skulle arbejde sammen."

Jesper Voldgård siger, at man for de 2070 kr. til gengæld får ordentlige faciliteter at arbejde under

Dumper som udgangspunkt

Turen til Hamborg er både for fotografer og skrivende journalister. Men hvor de skrivende frit kan vælge mellem flere forskellige workshops og dermed vælge Hamborg fra, hvis økonomien siger nej, så kan man som fotojournalist ikke vælge at blive hjemme. Hamborg-workshoppen skal bestås, ellers dumper man.

"Som udgangspunkt er reglerne, at man skal tage med til Hamborg. Ellers dumpes forløbet."

Jesper Voldgård uddyber, at man ikke tidligere har været ude for en dumpesituation, og at reglerne kan tages op til genover-

vejelse.

"Det er klart, at hvis fem elever nægter at tage med på grund af prisen, så må vi nok tage situationen op til overvejelse. Men som det er nu, så har vi ingen plan om det."

Manglende information

"Den tur her kommer ubejligt, eftersom vi også netop har brugt rigtigt mange penge på at lave portfolio til praktiksøgning."

For Simon Kjove Bohr og en anden utilfreds fotojournalist, Maria Fonfara, har portfolioprisen været hele 2500 kroner.

Selvom de store beløb er et problem, er det en anden faktor, der giver den største kilde til undren.

Simon Kjove Bohr er, som flere andre på DJHs fotohold, forundret over den manglende information vedrørende Hamborgturen. Han undrer sig blandt andet over, hvorfor den samlede

pris først blev oplyst en uge før sidste indbetalingsfrist - og dette endda blot ved et tilfælde.

Men Jesper Voldgård tager kritikken roligt.

"De har hele tiden vidst, at de skulle på workshop i Hamborg. Så hvis de har manglet oplysninger, så kunne de jo bare have spurgt."

welinder@mail.djh.dk

PRISER

- ▶ Simon Kjove Bohrs udgifter til Workshop:
Rejse + ophold(mit Frühstuck):
cirka 2070,-
- Lommepenge: ???,-
- ▶ Så billigt kunne Simon Kjove Bohrs workshop have været:
Returbillet DSB: cirka 500,-
Logi x 5 på Hostel Instant Sleep:
cirka 550,-
I alt: **cirka 1050,-**
Lommepenge: ???,-

Tekst | Lise Rønfeldt Bagger Foto | Uffe Weng

ALDER

RUSMIDDEL | Høj af at skrive

Til forskel fra de fleste af DJHs studerende, har Finn Ekberg Christiansen ikke sin daglige gang på DJH for at blive journalist. Han vil bare gerne blive bedre til at skrive. Det er ikke det eneste, der skiller ham ud fra mængden. Aldersmæssigt er der næsten et kvart århundrede til forskel på Finn og den gennemsnitlige studerende på 2. semester.

Deprimeret fuldmægtig

Inden Finn Ekberg Christiansen startede på DJH, arbejdede han 22 år som fuldmægtig i Patent- og Varemærkestyrelsen. Han har en uddannelse som civiløkonom med i bagagen. Men Finn blev for nogle år siden ramt af depression, og det satte stop

Alder ingen hindring

Alder: 48 år. Job: 2. semester på DJH

for karrieren. Efter et år med depression fik Finn et redaktionsjob på Alt om DATA.

"Jeg synes, det er skide sjovt at skrive artikler. Men da jeg så ikke fik medicin, så..." Finn knipser med fingrene.

"Faldt jeg ned i et hul igen."

Der gik fire år, før han kom op.

Høj af at skrive

Oven på sygdomsforløbet og den afbrudte karriere spurgte Finn sig selv, hvad han havde lyst til at lave.

"Det ene er at programmere, som jeg har gjort i mange år. Det andet, jeg kan, er at skrive. Det har jeg har gjort i 22 år."

Finn ønskede dog ikke at leve af at programmere. Nu skulle tastene bruges til at fortælle historier.

"Jeg går på DJH for at lære at skrive. Jeg bliver høj af det."

Finn slår det fast uden at blinke.

Journalist uden parentes

I første omgang satsede Finn på Diplomuddannelsen. Han tænkte, at han ville blive for gammel, inden han var færdig med den fireårige uddannelse på DJH. Men han fik ikke svar på

optagelsen på Diplomuddannelsen før optagelsesprøven på den fireårige. Og han kom ind begge steder. Finn valgte de fire år frem for den etårige uddannelse, fordi han så en annonce, hvor der stod "Journalist (D)."

"Diplomjournalisterne er mærket for livet med det der 'D' i parentes og bliver sat til en masse kedelige ting, hvor man ikke skal have nogen hjerne. Det gider jeg ikke. Så jeg tænkte, jeg tager skisme hele mulejtjansen."

Ingen journalistdrømme

Finn studerer ikke på DJH for at blive journalist. Han ved ikke, hvad han vil på længere sigt.

På spørgsmålet om, hvilke tanker Finn har gjort sig omkring at optage en plads for en ung journalistspire, er svaret:

"Ingen overhovedet. Jeg føler mig, som da jeg var 30 år, og jeg regner med at være på arbejdsmarkedet, til jeg bliver 70."

Selvom praktiktiden irriterer Finn lidt, regner han med, at han vil søge praktik på et fagblad, hvor der kun er deadline en gang om måneden.

Aldersforskellen

Der er over 23 års forskel på Finn og den gennemsnitlige studerende på 2. semester. Og han er ældre end mange af lærerne.

"Jeg har moret mig over det. I

starten vidste de ikke, om jeg var studerende eller ansat."

Aldersforskellen har både været positiv og negativ. Finn mener, at han har lært, hvordan man omgås yngre mennesker. Og selvom det har kunnet give lidt problemer med gruppearbejde, er det dog vendt til noget positivt.

Holdninger og drivkraft

Der er flere ting, Finn ikke bryder sig om ved strukturen på DJH.

"Man skal skrive, som om læseren er gået ud af 3. klasse. Jeg har lyst til at sige op i røven med de læsere. Vi andre har også måttet bruge en fremmedordbog engang imellem. Hvis de ikke gider, så er det deres skyld."

Finn erkender samtidig, at han er nødt til at gøre, som lærerne vil have det. Han har dog også positive ting at sige om dagligdagen på DJH.

"Det her er den mest mærkværdige uddannelsesinstitution, jeg har gået på. Man møder klokken ni, men man aner ikke, hvornår man går hjem. Man bliver overrasket hver dag. Det, synes jeg, er skide sjovt. Det er det, der får mig op af sengen om morgenen. Jeg er gået fra at sidde på en sofa i fire år og til at starte i det her sindssyge hus. Det er et mirakel, det kan lade sig gøre."

bagger@mail.djh.dk

Færings drenge kommenteres

Pia Færings indlæg 'Tag jer sammen, drenge!' er topscorer i antallet af kommentarer på de DJH-ansattes blog, Mediebrokker. Færing har fået 21 kommentarer til indlægget. Andenpladsen deles af Nanna Jespersgård og Solveig Schmidt, der hver har fået otte kommentarer til et indlæg. Færings rekordindlæg sikrer hende også føringen, hvad angår antal kommentarer per indlæg. Her har hun 4,8 i snit uskarpt forfulgt af Jan Dyberg med 2,1 kommentar per indlæg. Den store taber blandt forfatterne er Annette Holm, der ikke har fået en eneste kommentar til sine seks indlæg.

jmvolf@mail.djh.dk

Mange rusværtansøgninger

1. semester er vilde efter at blive rusværter. På sidste semester modtog rusværterne omkring 15 af ansøgninger, og denne gang er der 27.

"Vi er superglade for, at så mange har søgt - men det bliver forfærdeligt at skulle vælge nogen af dem fra," siger formanden for rusværterne, Jakob Volf.

De nye rusværter bliver valgt på rusværternes evalueringsweekend den 12.-14. maj.

jmvolf@mail.djh.dk

Fejl i retteskema til sprogtesten

DJH's sproglærere har opdaget en fejl i retteskemaet til 1. semesters sprogtest. De måtte derfor se samtlige besvarelser igennem endnu en gang for at finde ud af, om fejlen har haft betydning for resultaterne af prøven. Og det havde den: En håndfuld studerende har - til trods for, at de i første omgang blev dømt til en om'er - fået at vide, at de har bestået og ikke behøver tage en ny test

jmvolf@mail.djh.dk

Kom til højrisikokamp

Journalisthøjskolens fodboldmandskab, FC Åben Modus, har ikke levet op til forventningerne. Blot en enkelt sejr i sæsonens første fire kampe. Mere opmærksomhed om holdet skal hæve spillernes niveau. Derfor arrangerer klubben i samarbejde med Fredagsbaren en såkaldt 'Højrisikokamp' fredag den 2. juni. Her vil hele skolen blive inviteret til en omgang øl og pølser på sidelinjen på klubbens charmerende hjemmebane på Åhavevej.

jernholm@mail.djh.dk

Text | Alison Northcott Photos | Line Simonsen and Thomas Nørdam

PROUD TRADITIONS

Living underground: The History of the Friday Bar

STUNNING | What used to be a secret underground operation is today the heart of social activity at DJH. Photo: Thomas Nørdam

The Friday Bar tradition started as a secret social gathering

In 1991, a cozy social atmosphere was born in the empty, dim basement of a building often criticized for being a cold, bland and bunker-like structure.

When the Friday Bar was introduced to the Danish School of Journalism, it added a new element to the school.

"Suddenly there was this social life after hours," says Lars Kaptain, one of the founding members of the bar.

"Everybody could see that this was obviously the right thing to do."

The Friday Bar started as an underground operation of sorts. Kaptain, who is now editor-in-chief the Danish magazine, *Mama*, was in his final semester and he and three fellow students felt the school was missing something.

"There was a need for a social life on a Friday afternoon. What we did then was go to the kantine – the not-so-cozy kantine – and pull out some beers from the vending machine."

Most other schools already had Friday Bars, so Kaptain and his friends decided to bring the tradition to DJH. But it wasn't that simple.

Unauthorized and unofficial

"We had no permission to do it.

We didn't ask anyone. We did it in secret for a couple of months," Kaptain says.

"We had a common understanding that if we asked, we would not be allowed. We just wanted to go ahead and do it and make it happen."

The first Friday Bar was held in the dirty-carpeted basement in the fall of 1991.

"In secret, we got 100 litres of draught beer for the first Friday and we were anxious that maybe we had bought too much," Kaptain says.

"But we sold 250 litres of beer that day."

They had to have six extra kegs delivered – and secretly carried downstairs.

Today, the bar sells an average of 700 litres of beer a week – that's more than 1,600 glasses. But the record stands at 1,200 litres, or 2,500 glasses. Christian Degn, a bar member from 1999 until 2003 and a journalist with DR1's consumer show *Kontant*, recalls that night fondly.

It was a 90s theme bar, a fresh concept at the time, with all-90s music and quizzes.

"I think we were the first bar ever in this country to make a 90s bar. People afterwards were

saying it was the most fun bar they'd ever had."

Degn says he loves the Friday Bar and the reason is simple.

"It was great. It was so fucking great. The best times I had at the school, 70 per cent of them I had in the Friday Bar," he says.

"Students I've brought to the Friday Bar say that it's the best bar they've been at. I think people just feel at home. It's very cozy."

Kaptain's description of the bar in its initial form proves that little has changed.

"It was very sneaky-bar-like and that was perfect," he says.

"It was dark and smoky, but I think that's what was needed."

Kaptain's fellow students at the time seemed to agree, but the bar's popularity made the sneaky operation hard to hide. Soon, the kantine's sagging Friday afternoon beer sales clued them in to what was going on. Rather than shutting the popular new meeting place down, however, they made a deal where the Friday Bar would have its beer delivered through the kantine.

"Then suddenly, we were all accepted officially by the school after being unofficial and unauthorized for two or three months," Kaptain says.

"We had no idea it would become so successful."

POOL | "The damn table was so crooked," Bjarke Feldt-Rasmussen remembers. Photo: Line Simonsen

Short-lived, loved tradition

During Christian Degn's first year in the bar there was "a little chubby boy who was very pale with red hair and every Friday when he got drunk he stood up on the pool table and did a strip show," Degn says. "It was gross, but he was a kind of mascot for the bar." The last Friday before his internship, the mascot said, "now it's over. I'm not doing it anymore. Not today and not after my internship." But his fans wanted one final show. "How much money should we give you to do the show," one asked. 100 DKK was exchanged and the last strip show went on.

Afrika

Most Fridays, once it gets a little later, the song "Afrika" will play over the speakers and people will link arms and drunkenly sing along.

The tradition was born on a closing shift when Christian Degn was struggling to get people to leave. He decided to put on some bad music to drive people out. He chose "Afrika," a 1985 relief-effort song by Danish artist Nanna. "People were really drunk and suddenly standing around in a circle singing." Week after week, people requested "Afrika." One Friday, students visiting from the Business School heard the song and brought it to their Friday Bar, where it continues to be a tradition.

Theme Bars

After the first month of Friday Bars, the founding members decided to add some more fun to the end-of-week gathering. The first endeavour turned the Friday Bar into a barber shop. "One of the girls made a hair salon in the toilets and sold haircuts," founding member Lars Kaptain says. For 20 DKK, students could get a trim or a shave while sipping cheap beer. "That was the spirit of it." Christian Degn and his fellow bar members followed in this spirit. They were always coming up with new Friday Bar activities. "The ideas just came out of beer. That's how most things are done in the Friday Bar," says Degn. "Some people would ask if we smoked a lot of crack, but we hadn't. Never. We had never done any drug except for beer and the Friday Bar. The Friday Bar is a drug in itself."

Shut down

Bjarke Feldt-Rasmussen, a former bar member, calls the DJH building "an architectural attack on the joy of life," but his adjectives soften when he speaks of the Friday Bar.

"The main thing about the Friday Bar is the atmosphere. It's got some of that prancing pony atmosphere," Feldt-Rasmussen, now a freelance broadcast journalist, says.

In its 15 years, the Friday Bar has kicked off some great weekends, but it has seen some lows too. The lowest point was when the bar had to be held above ground, upstairs in the kantine.

A student's article about fire safety in the bar prompted a visit from fire authorities. On Fridays, the bar was often packed with students smoking cigarettes and drinking alcohol, but there was no emergency exit. The bar was shut down immediately and could not reopen until a fire escape was installed.

For that, the bar borrowed money from the school – 300,000 DKK that was finally paid off last semester.

But for those who loved the comfortable downstairs bar, the

BERSERK | Nobody seems to remember where the wheelchair came from. Photo: Line Simonsen

“It's got some of that prancing pony atmosphere.”

– Bjarke Feldt-Rasmussen

vast and empty-feeling kantine was not a good alternative.

"It was not the good, cozy hobbit hole that the Friday Bar is supposed to be," recalls Feldt-Rasmussen.

Several semesters later, the

fire escape was complete and the bar was back in its snug home.

Students embraced the drinking hole again, just as they had when it first opened.

Every Friday at 14.15, a bartender turns a key to get the beer

flowing from the kantine down to the taps in the Friday Bar.

The infamous carpet around the bar is wearing thin, a testament to the Friday Bar's continued popularity.

This carpet has seen its share

of beer, cigarette ashes and dirty shoes. But it carries the footsteps of thousands of students who have sought comfort and friendship over a few plastic cups full of cheap beer.

alison@mail.djh.dk

Text | Justin Bromberg

CULTURE SHOCK

Smoking? Yes, please! ... and how 'bout a beer?

Canadian international student Justin Bromberg gives his perspective on the differences between studying journalism in Montreal and in Århus

Surgeon General's Warning: Walking down the flight of stone stairs into the basement of the Danish School of Journalism on a Friday afternoon can be hazardous to your health.

"Walking into the Friday Bar is like walking into a haze... a cloud," I tell my friends.

The Friday Bar is an excellent example of "Danish smoking and drinking".

Sometimes I think the entire bar is smoking. Where's the fire? I walk home feeling like an ashtray.

And as someone who enjoys a good smoke, I'm not bothered - I'd just call it culture shock.

I'll explain.

A local newspaper editor nicknamed Øl once explained to me, "Danish journalists are notorious for smoking and drinking."

Perhaps that explains why five

years ago, journalism students like us were still lighting up in classrooms. It wasn't allowed, of course, but no one seemed to mind.

At that time, DJH administration was planning its smoking policy and asked the opinion of the students.

"Something like 90 percent of the students here said they were smokers," says head of administration Kirsten Jensen.

"I don't know if it's because we're journalists, but that's almost the opposite of Danish society."

All over Europe, I realize a more casual acceptance - alcohol sold in shops all night long, walking in public with a beer, some wine, some Fisherman - whatever your fancy.

Can't do that in Canada. Smoking: in airports, train

stations, shopping centres, schools? Unheard of.

'Non-smoking' is basically the Canadian way.

Except in Quebec. So for those unfamiliar with Quebecois culture, it's easy: drinking beer and smoking cigarettes is a tradition - beginning with our French founders in 1534 - and we'll keep doing it until May 31 2006, when bars and restaurants are forced to go non-smoking.

But in Denmark?

I don't think I've ever seen a country consume more cigarettes.

And the drinking... Bars until 5 am. Parties until eight. And you can be damn sure that if there's a holiday in Denmark, there's a holiday beer.

The Tuborg flows, at all hours...

And it's sold at the school

kantine! In a vending machine! (At 12 kroner, it's cheaper than Coke!)

This kantine, by the way, has almost as many tables in the smoking room as in the main one. And a smoking room? Some of my Montreal 'campus' - made up of random downtown buildings - prohibits smoking within a three-metre radius of the outdoor exits.

Perhaps statistics explain this phenomenon. The World Health Organization notes "Denmark has the highest rates of smoking in the EU." They then mention something else I've noticed - just as many women smoke as men.

Although less than a third of Danes actually partake, smoking is culturally embedded and attitudes prevail in its favour. Smoking in public places is widely accepted - e.g. ashtrays in Kvickly

- and it's not against the law.

I've heard the 'hygge theory' - that consideration for smokers' comfort far exceeds any anti-smoking legislation.

And Danish role models? Lars Løkke Rasmussen, the minister of health and interior affairs, still sucks down his daily nicotine fix. Queen Margrethe II is no stranger to fags.

It seems students at DJH work forty hours a week. Apparently, this is called "learning by doing".

So are we journalists stressed? Or do we just enjoy the finer things in life?

Smokes and brew are consumed Friday afternoon -- copiously -- as clothes come off towards closing time.

We work hard here - but we play hard, too.

justin@mail.djh.dk

Studerende vil beholde mødepligten

DJH-studerende er generelt tilfredse med mødepligten. Og det er heldigt, for mødepligt er på mode i i Undervisningsministeriet

Fire ud af fem studerende er imod en dag-til-dag afskaffelse af mødepligten på DJH. Det viser en rundspørge, Illustreret Bunker har foretaget. Tre fjerdedele er endda imod at skifte mødepligten ud med en alternativ måde at sikre de studerendes læring på. Dermed har de studerende den modsatte holdning af den leder, der stod at læse her i avisen i marts.

Overraskende

Resultatet af rundspørgen overrasker Bjørn Kock Sørensen, der sidder i Studienævnet og læser på 2. semester.

”Man hører jo en del studerende brokke sig over mødepligten. Og personligt synes jeg også, den er rimeligt irriterende. Folk er voksne mennesker, og det burde ikke være nødvendigt at tvinge dem til at møde op på en uddannelse, de har kæmpet for at komme ind på.”

Men det er det åbenbart. I rundspørgen vurderer mere end hver fjerde studerende, at mødepligten har stor eller meget stor indflydelse på, om de kommer til undervisningen.

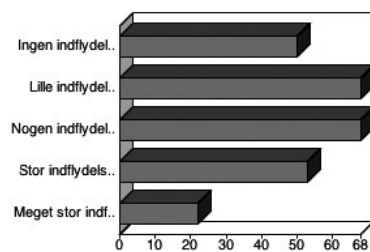
Mødepligten eksporteres

Mange af kommentarerne til rundspørgen understreger, at mødepligten er nødvendig for at sikre, at det udprægede gruppearbejde på DJH fungerer. Og ifølge studieleder Solveig Schmidt blæser vinden i retning af endnu mere mødepligt.

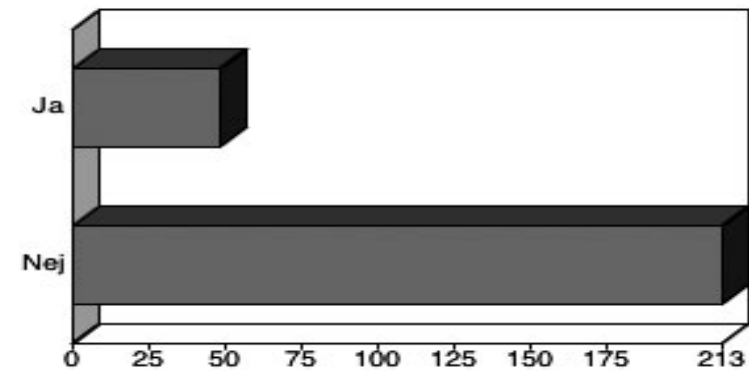
”Undervisningsministeriet ønsker helt klart at beholde mødepligten på DJH. Og ministeriet ønsker generelt mere mødepligt på de videregående uddannelser for at få nogle mere effektive studerende. Så det bliver nærmere universiteterne, der efterligner DJH end omvendt.”

jmvolf@mail.djh.dk

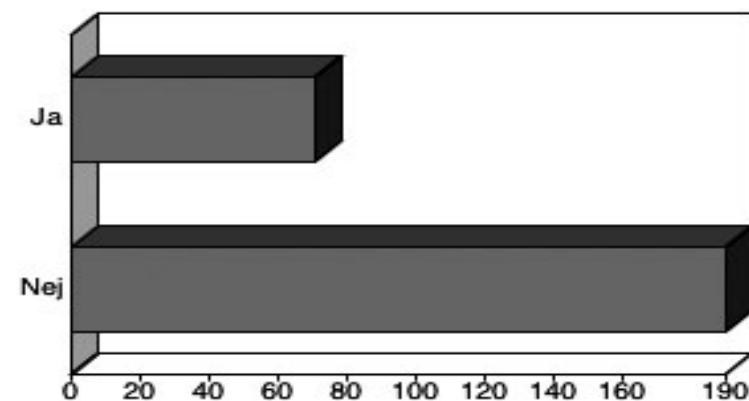
Hvor stor indflydelse har mødepligten på, om du kommer til undervisningen?

Mener du, at mødepligten på DJH bør afskaffes uden at ændre på uddannelsen i øvrigt?

Mener du, at DJHs ledelse bør udskifte og erstatte mødepligten med andre foranstaltninger (fx større opgavekrav), der sikrer, at de studerende alligevel lærer det, de skal?

Mødepligtskommentarer

”Uden mødepligt ville gruppearbejdet ikke fungere”

”Jeg gider ikke sidde i en klasse, hvor halvdelen ikke dukker op”

”Mødepligten er en glimrende ting”

”Det bør ændres, fordi der er stor forskel på undervisernes måde at tjekke, om folk dukker op”

”Vi bliver behandlet som folkeskoleelever”

”Mødepligten er til at lukke op og skide i, og folk uden for DJH skrigger af grin, når jeg fortæller om reglerne”

”Der bør være andre muligheder for fravær end sygdom – dødsfald i familien for eksempel”

”Drop ud og gå på uni i stedet”

Kilde: Opinio-undersøgelse

Trådløse problemer på DJH

Studerende klager over problemer med det trådløse netværk. Ifølge ekspertfirma kan forklaringen være de massive betonvægge på Journalisthøjskolen

En rundspørge, Illustreret Bunker har lavet blandt 35 studerende, viser, at mange studerende oplever problemer med skolens trådløse netværk.

Kun en tredjedel var fuldt tilfredse med netværket, mens en fjerdedel mente, at dækningen var direkte dårlig. Resten var kun delvist tilfredse.

Det hyppigste problem er, at signalet fra netværket forsvinder i korte tidsrum, typisk nogle minutter, så internetforbindelsen bliver afbrudt.

Det, der skaber det trådløse netværk, er de accesspoints - små sorte bokse med ledninger - som sidder i lofterne rundt omkring på skolen.

Det trådløse netværk giver de studerende mulighed for at koble deres bærbare computere på netværket, så de kan lave research

på internettet, maile med undervisere eller aflevere opgaver på Medianet. Det burde det i hvert fald.

Mange har problemer

Agnete Birch Smith, der går på 1. semester, kan slet ikke logge på det trådløse netværk med sin nye bærbare, men hun har ingen problemer med at bruge det trådløse netværk derhjemme og andre steder.

Mette Jespersen, 1. semester, mener, at det er dårligt, at man på en skole, hvor man er så afhængig af internettet, som man er på DJH, tit har svært ved at komme på nettet. Det har været et problem for hende ved deadlines.

Søren Hebsgaard, 7. semester, undrer sig over, at han kan sidde i

et lokale på 200-gangen, der ligger lige ved siden af accesspoints til netværket, og alligevel ikke modtage et signal.

Rune Gleerup, 1. semester, har aldrig haft problemer med trådløst netværk, før han startede på DJH. Han har både brugt det på sin højskole, universitetet og derhjemme, hvor han selv har sat trådløst netværk op.

Betonforklaring

It-afdelingens chef, Niels Mørk, nægter at medvirke. Men ifølge Rene Hinsch fra firmaet Airwire, som er specialister i trådløst netværk, kan der være flere forklaringer, når trådløse netværk ikke har en ordentlig dækning.

Trådløse netværk fungerer ved hjælp af radiobølger, der bruger de samme frekvenser som

for eksempel mikrobølgeovne. Ligesom energien fra mikrobølgerne kan opsluges i maden, kan radiobølgerne fra det trådløse netværk blive opslugt af tykke betonvægge. Effekten bliver forringet enormt, hvis væggene samtidig er fugtige.

Som læseren nok har observeret, er DJH opbygget af tykke betonelementer, og nogle steder er der endda problemer med fugt.

En anden mulighed er, at signalerne fra flere accesspoints kan udligne hinanden, hvis de er forkert sat op, så de sender på de samme frekvenser.

georg@mail.djh.dk

DÆKNING?

- Hvis man er i tvivl om, hvor det trådløse netværk skal kunne dække, kan man finde dækningskortet på netcafeens hjemmeside: www.djh.dk/netcafe/daekning.html. Der kan man se, at bl.a. Frøberts og Lille Audi ikke er dækket af trådløst netværk.
- It-afdelingen opfordrer til, at studerende med klager eller problemer vedrørende it på skolen henvender sig direkte på kontoret ved biblioteket.

KaJ inviterer:

SJUSSER I SOLEN

SØNDAG D. 4. JUNI KL. 13 I KONGENS HAVE

Hvordan lyder praktikanthygge under åben himmel, sol, kroket, frisbee, kolde øl, hvidvin og picnic-kurv i Kongens Have? KaJ satser på, at vejret er godt og inviterer til sin traditionsrige praktikant-picnic.

Meld dig til på kaj@mail.djh.dk - så får du nærmere besked om vejrudsigt, sted og hvad du skal have med. Praktikantene fra KaJO og JR er også inviteret. Og tømmermænd er ingen undskyldning!

KaJ/DJStud inviterer:

XBORG CRASHCOURSE

17. MAJ I KONGENS KBH

ALT UDSOLGT

16.45 Ankomst Christiansborg (ved hovedindgangen)
17.00 Pia Kjærsgaard om sit forhold til pressen og spørgsmål
18.00 Et par garvede Christiansborgjournalister giver en indføring i spillet.
KaJ giver sandwich og sodavand.
20.00 Rundvisning på Christiansborg v/besøgstjenesten

Tilmelding absolut nødvendig: kaj@mail.djh.dk - 10 pladser per udd.

ANNONCEANNONCEANNONCEANNONCEANNONCEANNONCEANNONCEANNONCE

KaJ OPFORDERER:

BLIV MEDLEM!

ENDNU VIGTIGERE I PRAKTIKKEN

Ansøgers fulde navn

Kaldenavn

Personnummer

Adresse

Postnummer/By

Privattelefon

Mobiltelefon

E-mailadresse

DJH - sæt kryds:

4-årig journalist

Fotojournalist

Diplomuddannelsen

Startet på uddannelsen, dato & år

Afslutter uddannelsen, dato & år

Evt. praktiksted

Jeg bekræfter ved min nedenstående underskrift, at jeg vil indordne mig Dansk Journalistforbunds love

Dato

Underskrift

Ansøgning, kopi af dåbs-/navneattest, pas, kørekort e.l. samt foto til pressekort sendes til Dansk Journalistforbund, Klostergade 56, 8000 Århus C

- Spørgsmål til DJ: ea@journalistforbundet.dk / tel. 87 30 93 30
- Spørgsmål til KaJ: kaj@mail.djh.dk

KaJ kopierer id og fotograferer dig til pressekortet i kontor 115!

kontrakt
praktikantvejledning
flyttegodtgørelse
pressekort
forsikring
praktikløn
sparring
efterkritik
overenskomst
læring
ligeløn
ansættelsesvilkår

Tekst | Hanne Herborg Arnold

KILTEN | Stilhed før stormen mellem Martins ben Foto: Jesper Langhoff

EFTERFESTEN | Andenpladsen fejres med de sponsorede øl fra Hancock-manden Foto: Line Simonsen

HÅBET | Sigurd Statsminister viser vejen mod målet og Det Gyldne Bækken Foto: Line Simonsen

LØFTET | 22 skotter og 700 kg gummi Foto: Line Simonsen

Sebastjane F

700 kg sort gummi slikker sol på en græsplæne ved Langelandsgade med to småpiger og en hel flok journaliststuderende vimsende kærligt omkring sig. Sebastjan, SEjlerBASTionen af Journalister Af guds Nåde, har travlt med forberedelserne til kapsejladsen. Der bliver drukket øl, diskuteret taktik, sunget slagsange og klædt om. Holdets kampdress består af orange T-shirts, traditionel skotsk kilt, lange strømper med kvaster og selvfølgelig en fiks lille hat i matchende design.

Sebastjane F. er navnet på holdets gummibåd, der måler 10,8 meter i "erigeret" tilstand, oplyser Eskil, ordfører og minister for generel information og misinformation.

Han vurderer, at Sebastjane F. lever op til reglerne for deltagende både. For eksempel er hun pumpet op ved hjælp af en gammel Nilfisk-støvsuger, der ikke kan sidestilles med den forbudte kompressormetode.

"Der står også i reglerne, at fremdrift skal ske ved hjælp af årer eller lignende, men der står faktisk ikke, at der skal være fremdrift," pointerer han og giver her udtryk for holdets oprindelige plan; at båden simpelthen skulle nå hele vejen over søen.

Sebastjane F. har en gloriefuld fortid i militæret, hvor hun som flydeponot bar tanks over diverse floder. Præcis hvilke begivenheder, hun har været med til, vides ikke med sikkerhed, men kilder i Sebastjan påstår, at hun har medvirket i filmen "Saving Private Ryan". I dag er hendes mission at forsvare DJH's ære ved at fragte fulde og larmende journaliststuderende over en sø.

Trafikkaos

22 hænder løfter i hvert sit håndtag. Det er på tide at komme af sted. Der har været mange ængstelige spekulationer om, hvordan Sebastjane F. mon vil begå sig i trafikken. Skal man lade som om, hun er en lastbil og lægge sig trygt i en vognbane? Skulle man have anmeldt hende som en demonstration? Holdet vælger, efter nogle foruroligende skarpe sving ad små gader og baggårde, at placere sig på fortovet og cykelstien langs Randersvej. Larmen er under kraftig optrapning, og megafonerne bliver brugt flittigt. Optøget krydser Nordre Ringgade for rødt lys i ren eufori, mens resten af trafikken ser måbende til.

Adskillige øpauser senere er Sebastjan nået frem til kiosken ved Universitetsparken, hvor de slår sig ned. Statsministeren er skuffet over, at drukministeren har glemt øl. Hancock-Jan må i Netto.

"Jeg ved simpelthen ikke, hvordan det kan ske. Jeg er meget skuffet. Det er ikke godt for moralen på holdet," udtaler statsminister Sigurd, åbenlyst tørstig.

Fantastisk båd

Syngende og råbende bliver Sebastjane F. båret ned til bredden, hvor DJH'erne lader de 700 kg oppustet militær glide ned i det plumrede søvand.

"Det er den mest fantastiske båd, jeg længe har set," udbryder konferencieren og springer ombord for at få en kommentar.

Et øjeblik truer Sebastjane F. med at drive bort med konferencieren ombord, men det lykkes at få hende tilbage på plads. Ordførerens oprindelige øjemål med hen-

Sebastjan kæmpede for journalisternes ære i Uni-parken

syn til søens bredde viser sig at have været lige rigeligt optimistisk. Båden når kun cirka halvvejs over søen.

De tre andre hold i første heat ankommer med fantasifulde opvisninger, men påfaldende små både. En storsmilende Nicolai Wammen bliver fragtet over søen af økonomibåden. Han erklærer kampen om Det Gyldne Bækken for "alle ølstafetters mor". Så ankommer dommeren, Kim Milton, under jublende forventning, og kampen er i gang.

Sebastjane F. viser sig hurtigt ikke at være den mest adrætte båd på søen. Med en lang pind som eneste styreredskab må DJH'erne ty til alternative metoder for at komme over søen. En efter en forsøger de at kompensere for bådens manglende mobilitet ved at hoppe, svømme, løbe og dykke sig frem gennem vandet, over båden og ned i vandet igen. Sebastjane F. følger sløvt med frem og tilbage, men når aldrig helt ind til nogen af bredderne. Trods statsministerens, ordførerens, trailerministerens, drukministerens og kvast-, måtte- og udklædningsministerens anstrengelser må journalisterne nøjes med en andenplads og går ikke videre. Alligevel er der jubel på holdet og stor opbakning til de fem sejlere, nu gennemblødte af sundhedsskadeligt vand.

After Party i båden

Statsminister Sigurd er tilfreds med indsatsen:

"Jeg tror faktisk kun, vi fik et gult kort, og det er jo over al forventning."

Også kaptajn Kåre er stolt over holdindsatsen:

"Vi troede faktisk, vi ville blive sidst. Det var vores mål i forvejen, at vi bare skulle ind og underholde, men med vores store båd kunne vi lige gå ind og spørre for de andre, så de ikke kunne vinde."

Sebastjane F. er placeret ved en mere rolig krog af søen, hvor hun vugger blidt på vandet under vægten af alle de megafonråbende DJH'ere, hun har plads til. Og fire friske kasser øl. Om lidt vil hun blive båret tilbage til sin græsplæne, hvor hun skal have lov at falde lidt til ro oven på anstrengelserne, før hun vil blive gemt væk til næste år. Forbipasserende peger og stirrer betagede på hende, alle roser hende, og en enkelt Sebastjan'er slikker endda på hende i ny og næ. Det er tydeligt, at båden har indtaget en særlig plads i alles hjerter.

"Den er fantastisk," sukker kaptajn Kåre.

hannearnold@mail.djh.dk

Se tv-reportage fra kapsejladsen på www.illbunker.dk/tv.htm

SEBASTJANE F

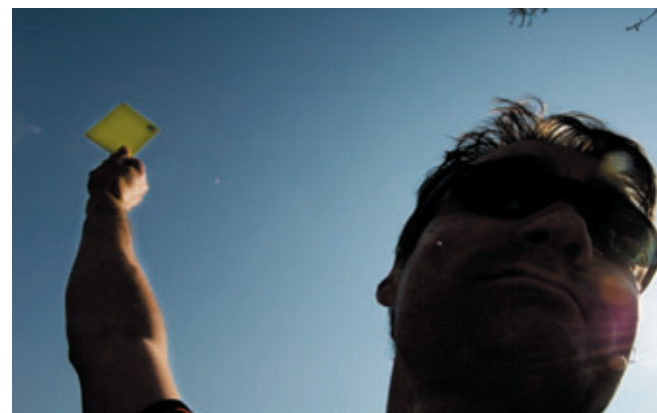
- ▶ EGENVÆGT: 700 kilo
- ▶ LÆNGDE: 10,8 meter
- ▶ RUMINDHOLD: 22 styk DJH-studerende samt 4 kasser Ren Pilsner á 24 styk
- ▶ LUFTINDHOLD: Cirka 53 minutter med en 23 år gammel Nilfisk.
- ▶ BAGGRUND: Båden har tidligere tjent som pontonbro for tanks under anden verdenskrig.

ELEMENTET | Peter trækker igen vejret efter en tur i Danmarks måske mest artrige sø Foto: Line Simonsen

DJH | Eskil kaster selvtilfælde håndtegn med sine homies Foto: Line Simonsen

STRAFFEN | Dommer Milton uddeler en velfortjent advarsel Foto: Uffe Weng

PARKEN | Olé, olé, olé, olé - vi er på belæst jord, og vi går aldrig hjem Foto: Line Simonsen

FOKUS: PANIKDAG

Tekst | Casper Høygård Foto | Martin Kurt Haglund

PANIKSUCCES

Tæt på det perfekte

Første runde af dette semesters praktiksøgning gav et historisk godt resultat

"Der er praktikpladser til alle," lovede praktikvejleder Pia Færing allerede tidligt på året til alle Journalisthøjskolens 3. semester-studerende.

Og sådan ser det også ud til at gå. Ikke alle har fået drømmepladsen, men status er her et par uger efter Panikdagen, at 160 ud af 178 DJH'ere har en praktikplads fra 1. august i år. Pia Færing fortæller, at hun i sin tid som praktikvejleder aldrig har set en så lav procent af folk, der mangler plads.

"Det er jeg selvfølgelig enormt tilfreds med," siger hun.

Og DJH'erne fik også sat underskrift på nogle af de mest eftertragtede kontrakter. Blandt

andre skal DR P3, Urban og Bastard Film have fornøjelsen af en DJH'er efter sommerferien.

Spredt søgning

Forklaringen på det gode resultat skal først og fremmest findes i, at der som udgangspunkt var pladser nok til alle. Samtidig har de studerende i år i højere grad end tidligere valgt at gøre brug af alle fem ansøgninger. Det har spredt ansøgningerne ud til flere praktiksteder.

"Det er jo klart, at når man søger flere steder, så øger man sine chancer," siger Pia Færing, der samtidig også har gode nyheder til de studerende, der stadig

står uden praktik.

"Der er stadig 32 ledige stillinger tilbage, og der er nye stillingsopslag på vej," fortæller hun.

De 18 DJH'ere, der er spredt ud over 3., 4. og 5. semester, slipper højst sandsynligt for konkurrence fra Roskilde, der havde en skidt Panikdag. Der er ni ud af 55 RUC'ere, der står uden plads, men de vælger typisk at fortsætte på RUC for at læse et andet fag.

Endnu har ingen studerende meldt til Pia Færing, at man ønsker at holde orlov. Derfor forventer hun, at 178 ud af 178 DJH'ere efter anden runde har fundet et praktiksted.

jernholm@mail.djh.dk

TRAVLHED | Panikdagen bød som sædvanlig på glade skrivelser og hektisk stirren ved den store hvem-er-havnet-hvor-tavle

Tekst | Casper Høygård

NY FORCE

Forza foran de store

Det unge fodboldmagasin, Forza, kravlede ved dette semesters Panikdag op i praktikstedernes superliga

Med 13 ansøgere til kun en enkelt stilling lagde Forza sig på en 8. plads over de sværeste praktiksteder at blive ansat på.

"Hos os får man lov at lave de behårde nyheder. Man får lov at lave webavis, reportager og portrætter. Det er åbenbart en stil, som tiltaler mange," udtaler chefredaktør Thomas Færch Kvist, der fik travlt, da ansøgningerne blev delt ud klokken 8.00.

Mens Forza markerede sig

som et af de sværeste steder, var det vanen tro de tre store dagblade, der fik flest ansøgere med Politiken som årets topscorer. 74 ansøgere skrev sig igennem det ansøgningsskema, som avisen havde lavet til lejligheden

Ung redaktion

Etablerede sportsredaktioner som TV 2 SPORTEN, DR Sporten og Viasat Sport fik alle

færre ansøgninger end Forza, der tilbyder en stilling på seks måneder.

"Jeg tror, vi er lidt mere udfarende og provokerende end de andre medier," fortæller Thomas Færch Kvist.

Han peger samtidig på, at man på Forza er en lille og meget ung redaktion.

Selve magasinets historie er også meget ung. Efter en mislykket start i 2004 er Forza med hjælp fra en ny investor siden januar 2005 udkommet hver eneste fredag. Derfor var det også magasinets blot anden praktikant i historien, der blev ansat ved Panikdagen i år.

Tekst | Jonathan Blangstrup Foto | Gregers Tycho

FYNS VINDERHOLD

SDU gjorde rent bord

SDU'erne havde igen en succesfuld Panikdag. 60 ud af 60 mulige praktikpladser kom i hus.

Stemningen i Odense-lejren foran Informationen på DJH eskalerede i et højlydt bifald akkompagneret af glædestårer og lykønskninger.

Klokken 12:30 på Panikdagen kunne Trine Steengaard Nielsen nemlig sige "ja tak" til en stilling som praktikant på BT. Og dermed havde samtlige 60 SDU'ere scoret en praktikplads.

Rundt om lejren summede panikken ufortrødent videre i et par timer.

Bedre sammenhold

"SDU'erne arbejder meget målrettet op mod praktiksøgningen. De laver en god research på praktikstederne, de analyserer og udpeger hinandens stærke og svage sider i grupper, og på den måde får de også et bedre grundlag for at vælge en praktikplads, der passer til deres evner. Af den vej bliver deres prioriteter også mere realistiske, og spredningen i praktiksøgningen bliver større," siger fynboernes praktikvejleder Jens Franck og peger på, at RUC og DJH's ansøgninger har en tendens til at hobe sig op omkring de store dagblade.

Han mener også, at de har et bedre sammenhold på dagen. SDU'erne arbejder ifølge Jens Franck under praktiksloganet: "Gør et individuelt projekt til et fælles projekt."

Det betyder, at når en ansøger har fået sin praktikplads i hus, så hjælper vedkommende de andre, fortæller han.

Det kan kommende praktikant på TV2-nyhederne Sarah-

KOORDINATION | SDU-mobiler venter på opkald

Kay Thuesen, SDU, nikke genkendende til.

"Vi støtter alle sammen op om hinanden, og man kan godt sige, at vi er som et stort fodboldhold. Selvfølgelig hjælper vi hinanden."

SDU ikke bedre

Pia Færing, praktikvejleder på DJH, kan ikke se det entydige bevis på, at SDU'erne gør det bedre.

"Måske er SDU'erne lidt bedre til at holde sammen, netværke og udnytte deres kontakter til praktikstederne. Men DJH'erne fik stort set, hvad de søgte," udtaler hun.

jobo@mail.djh.dk

Ligesom i efteråret er Dagbladernes Bureau stadig det sværeste sted at komme i praktik. 25 ansøgere kæmpede om den samme, attraktive plads.

jernholm@mail.djh.dk

DE SVÆRESTE

- ▶ Dagbladernes Bureau, 25 ansøgere til 1 stilling
- ▶ DR P3, 25 ansøgere til 1 stilling
- ▶ Kristeligt Dagblad, 23 ansøgere til 1 stilling
- ▶ Urban, 22 ansøgere til 1 stilling
- ▶ DR Ung, 20 ansøgere til 1 stilling
- ▶ Bastard Film, 15 ansøgere til 1 stilling
- ▶ Radiosporten, DR, 15 ansøgere til 1 stilling
- ▶ Forza, 13 ansøgere til 1 stilling

DE MEST POPULÆRE

- ▶ Politiken, 74 ansøgere til 10 stillinger
- ▶ Berlingske Tidende, 69 ansøgere til 9 stillinger
- ▶ Jyllands-Posten, 61 ansøgere til 6 stillinger
- ▶ DR Nyheder, 45 ansøgere til 7 stillinger
- ▶ Information, 38 ansøgere til 4 stillinger
- ▶ Ritzaus Bureau, 32 ansøgere til 4 stillinger
- ▶ Nordjyske Medier, 26 ansøgere til 8 stillinger
- ▶ Dagbladernes Bureau, 25 ansøgere til 1 stilling
- ▶ DR P3, 25 ansøgere til 1 stilling
- ▶ DR København, 24 ansøgere til 2 stillinger

Tekst | Jakob M. Volf

TIDLIGE TILBUD

Tilbyder praktikpladser på forhånd

Flere praktiksteder tilbyder studerende praktikplads lang tid før panikdagen. Pia Færing advarer mod at slå stillinger op, der reelt er taget

Til Åbent Hus på Skive Folkeblad fik Maria Noel at vide, at der var en praktikplads til hende på bladet, hvis hun søgte den.

Det samme var tilfældet for Kate Clark.

Kristoffer Hamborg blev inviteret til frokost af sportsredaktøren på Horsens Folkeblad, der fortalte ham, at de satsede på ham, hvis han satsede på dem.

Der er masser af eksempler på tilbud og uformelle aftaler om praktikpladser. Det sikrer nogle studerende en mindre panisk panikdag, mens andre må indse,

at de reelt aldrig havde en chance for at få en plads, de havde søgt.

Studerende til grin

Praktikboss på DJH, Pia Færing, vil ikke gøre noget ved, at praktiksteder og studerende flirter på grænsen til ringforlovelse inden Panikdagen.

"Jeg gider ikke lave regler for noget, jeg hverken kan kontrollere eller sanktionere over for. Jeg tror, det er umuligt at gøre noget ved," siger hun.

Hvor går grænsen, er det store spørgsmål. Formelt går den

ved at lave bindende aftaler på forhånd.

"Hvis man laver en aftale, skal man trække opslaget og meddele, at pladsen er taget," siger Pia Færing og uddyber:

"Vi gør medierne en kæmpe-tjeneste ved at lade dem annoncere gratis. Så skal de ikke komme med opslag på vores web til vores studerende, der siger, at her er en praktikplads, I kan søge, hvis det ikke er sandt. Vi vil ikke være til grin, og vi vil i hvert fald ikke gøre de studerende til grin!"

Underskrift 8.04

Hvis nogen laver bindende aftaler, kan Pia Færing fratage dem retten til at annoncere. Men praktikstederne passer på.

"De var meget obs på ikke at overtræde reglerne. Men det lå rimeligt meget i kortene, hvad der skulle ske," fortæller Kristoffer Hamborg, der begynder sin praktiktid på Horsens Folkeblad til august.

På Panikdagen fulgte han med sin kommende redaktør ned til samtalelokalet på 100-gangen klokken ti minutter i otte. Her

drak de kaffe og snakkede, mens de fandt Kristoffers ansøgning frem imellem de andre. Klokken fire minutter over otte skrev han under.

Ifølge Pia Færing vil forhåndsaftaler og ikke-underskrevne tilbud altid være en del af praktkræset.

"Det ville være et narrespil, hvis vi lod, som om de ikke var der. Det går ud over både friheden og mangfoldigheden, men jeg kan ikke gøre noget ved det."

jmvolf@mail.djh.dk

Tekst | Tjelle Vejrup Foto | Gregers Tycho

MINDRE MEDIER

Studerende snobber efter storbyer

Ikke kun de journaliststuderende risikerede at gå tomhændede fra Panikdagen

Igen i år stod flere praktiksteder uden det ønskede resultat på hænderne, og på tre af disse, Herning Folkeblad, DR Syd og Vejle Amts Folkeblad, tegner der sig et klart billede af praktikanter, der tænker mere på prestige og geografi end på mulighederne i de regionale medier.

"Resultatet kan jo tolkes både godt og skidt," siger Mogens Jørgensen fra Vejle Amts Folkeblad. "Det ligner lidt tidligere resultater. Det har i hvert fald været det samme billede i mange år, at de studerende søger mod de større medier, hvor vi selv ligger i laget nedenunder."

Indslag til TV-Avisen

På DR Syd ser man knap så melankolsk på tingene, og redaktionssekretær Holger Madsen kan blot konstatere, at det ikke er tilfredsstillende med så lille en interesse.

"Vi har nok en af de bedste journalistiske arbejdspladser i Danmark, der blandt andet producerer 250 indslag til TV-Avisen om året, og så får vi kun fire ansøgere," siger han.

"Det er enten, fordi vi ikke sælger os selv godt nok, eller også er mange af de studerende bange for at skulle søge ud i landet, væk fra det de kender. Det er virkelig gået op for os gennem samtalerne i år, hvor meget geografien egentlig betyder for praktikanterne. Vi forstår godt, at folk kan have deres vennebase i storbyerne, men længere væk er vi jo ikke. Og det burde man kunne sætte sig ud over, når det gælder ens uddannelse."

I Vejle argumenterer man for, at byen ligger ret centralt i Jylland, og det ikke burde være en hindring.

"Men det er da klart, at det trækker mere at komme til København, Århus eller Odense," siger Mogens Jørgensen fra Vejle Amts Folkeblad.

"Praktik-snobberi"

Anne Thomsen er tilbage på DJH efter et praktikophold på Herning Folkeblad, hvor hun ikke havde søgt, men endte da hun stod uden plads på Panikdagen. Hun giver en anden forklaring på de manglende ansøgninger:

"Alle andre søgte på Jyllands-Posten og Berlingske, de store steder, så det gjorde jeg også. Jeg tror, det er, fordi folk er lidt snobbende i deres valg, og Herning Folkeblad ikke lyder fint nok. Og jeg snobbede jo også selv, da Herning Folkeblad var helt nede som min 6. prioritet." Problemstillingen med "praktik-snobberiet" er velkendt på de mindre medier.

"Vi hører til blandt de mellemstore medier," siger Mogens Jørgensen.

"De helt store aviser ligger i Superligaen, hvor vi selv befinder os i 1. Division, og uanset hvor meget vi stikker hovedet op i landskabet, er det ikke noget, vi kan ændre ved. Det er vores rolle at vente til de store medier har fået, og så kommer turen til os."

De bliver en del af redaktionen
Der lader dog ikke til at være

UDLEVERING | For flere praktiksteder uden for de store byer, kigger man langt efter ansøgninger

og at jeg var en del af medarbejderstaben, hvor jeg hørte fra andre, der var i praktik på større medier, at de mest lavede noter. Med hensyn til geografien var det ikke så slemt at flytte til Herning. Jeg kommer selv fra Ålborg, så det var ikke værre for mig end at flytte til København," slutter hun.

tjellevejrup@mail.djh.dk

noget at frygte ved at komme på et mindre medie, i hvert fald ifølge Michael Søvsø fra Herning Folkeblad:

"Vores praktikanter er oftest meget glade for deres tid her, og mange vender tilbage efter endt uddannelse. Vi giver også vores praktikanter lov til at være med i arbejdet med avisen fra starten af, og de bliver hurtigt en del af redaktionen med mere ansvar end praktikanter på større medier," siger han.

"Herning Folkeblad viste sig at være et rigtig godt sted," fortæller Anne Thomsen. "Jeg følte virkelig, der var brug for mig,

GEOGRAFI-NEDEREN

- ▶ Lolland-Falsters Folketidende – 0 ansøgere til 4 stillinger *
- ▶ Randers Amtsavis – 0 ansøgninger til 3 stillinger
- ▶ Sjællandske Medier – 3 ansøgere til 6 stillinger *
- ▶ Ringkjøbing Amts Dagblad – 1 ansøgning til 2 stillinger *
- ▶ DR Syd – 4 ansøgere til 2 stillinger *
- ▶ Herning Folkeblad – 2 ansøgere til 3 stillinger *
- ▶ Dagbladet/Frederiksborg Amts Avis – 4 ansøgere til 5 stillinger *
- ▶ Vejle Amts Folkeblad – 10 ansøgere til 4 stillinger *

* = mangler stadig praktikanter

UDENFOR

Tekst | Annette Sønksen Foto | Uffe Weng

PORTRÆT

Fra DJH til nyhedsvært på to år

Eksamensbeviset fra DJH fik han for to år siden. I dag er han nyhedsvært på TV 2. Illustreret Bunker mødte den succesfulde 28-årige Johannes Langkilde på en aftenvagt til en snak om drømmen, der pludselig blev virkelighed, respekt for kilder, og om at stille høje krav til sig selv. Men også om at sparke røv under praktikken

Torsdag den 27. april 2006 klokken 22:00:04: "Her er torsdagens sene nyheder på TV 2," siger den mørke bløde stemme, der er gået de otte skridt ind i de danske stuer og nu står foran storskærmen i studiet på Kvægtorvet i Odense.

De næste 20 minutter skal Johannes Langkilde, TV 2's yngste nyhedsvært, levere seneste nyt. Blot 28 år gammel og færdiguddannet fra DJH for to år siden.

Selvom det er gået hurtigt, har hans nyhedschef, Michael Dyrby, ikke været nervøs.

"Først og fremmest har Johannes det udefinerlige, som jeg kalder 'det'. Han har gennemslagskraft, timing, lysten og ihærdigheden. Samt en ydmyghed over for jobbet, som gør, at jeg ikke var bekymret for at sætte ham på skærmen. Han formår at bevare overblikket og brænder ikke sammen, mens det går vildt for sig."

Hektisk Newsroom

Der er heller ikke tegn på, at tingene er ved at brænde sammen i redaktionslokalet 'Newsroom', hvor Johannes Langkilde har siddet siden klokken 12. Der er fire timer til spotlight, og jeans og T-shirt er endnu ikke skiftet ud med slips og jakkesæt.

Aftenens historier bliver redigeret, mens nye tikker ind fra TV 2s reportere. Senere skal de ende som brune stykker papir på pulten foran ham.

Hvert eneste ord læses højt. Hver en sætning. Flyder det? Hvor skal trykket lægges? Er det faktisk i orden?

"Heldigvis kan folk ikke se, hvis jeg sætter kommaerne forkert i mit manuskript," siger han og griner.

Et grin, der løfter hans ansigt fra seriøs nyhedshøj, til den charmerende han også er på skærmen.

Hold kæft en nar

Et ansigt og en person, der med overblik formår at koncentrere sig om at få fat i en kilde i Canada, svare på spørgsmål og joke med kollegerne. Uden snert af stress.

Da snakken falder på det nye job, sniger ydmygheden sig ind.

"Ja, det har da været en drøm at blive studievært. Men på meget længere sigt. Ikke sådan en drøm jeg har gået og været ved at tisse i bukserne over at få realiseret lige nu. Fordi det ville være urealistisk. Men det er jo ikke

PÅ SKÆRMEN | Efter to år som flittig reporter er Johannes Langkilde nu studievært på TV 2 Nyhederne. Hans ansigt bliver set af omkring en million danskere hver dag

en chance, man siger nej til, hvis man endelig får den."

Journalisten Johannes Langkilde brænder for nyheder. At være med, hvor det sker, når det sker, og så er han skabt af høje krav.

Årsagen er simpel. Han kan gå og grue over en ubetydelig fejl i lang tid.

"Hvis jeg laver en fejl på en eller anden måde, så har jeg det dårligt og føler, at hele verden kigger på mig og tænker: Hold kæft, du er en nar. For at undgå det, bliver jeg nødt til stille høje krav."

Lyt og vær ydmyg

Sin praktikplads fik han på TV 2 Nyhederne. Og da han begyndte, var han klar til at give den gas.

Chefen Michael Dyrby husker tydeligt den nye praktikant: "En ambitiøs ung mand, som jeg hele tiden skulle holde tilbage, fordi han jo hele tiden ville fremad, videre og ud. Han var især meget dygtig til at finde de rigtige kilder. Og han lavede simpelthen et hav af gode historier." I begyndelsen blev Johannes

Langkilde dog nødt til at erkende, at han ikke kunne så meget, som han gik og troede og lagde en ny strategi.

"Efter et par uger indså jeg, at det her bliver jeg nødt til at ændre holdning til og gøre det med en stor portion ydmyghed. Forstået på den måde, at man simpelthen skal lytte til de mennesker, man kommer ud i blandt. Og sige til sig selv: Nu skal jeg bare ud at sparke røv. Jeg skal simpelthen gå til det her, som om det gjaldt livet."

Skoene af og drik en kop kaffe

Johannes Langkilde mener, at journalister har et kæmpe ansvar overfor ikke-medievante kilder.

"Vi vader jo ind i folks hjem med en fotograf, en journalist og måske en lydmand. Vi skal lave et pænt billede, og de skal vænne sig til at få stukket en mikrofon op i hovedet. Vi kommer ind og siger: Kan du ikke lige sætte dig i sofaen, vi ruller lige gardinet op, kan du ikke flytte det æskebæger, fordi det er ikke særlig pænt i billedet. Det er første gang, de er med og måske tænker de:

Hvad ER det her for noget. Der tror jeg, at det er meget, meget vigtigt, at vi husker på, at det er private mennesker, og at de har et udvidet krav på at blive behandlet ordentligt."

Hvad så når du vader ind i deres stue?

"Så tager man skoene af!" siger han prompte og fæstner blikket.

"For på et eller andet tidspunkt kan det være, at det bliver så meget rutine, at man bare vader ind med sko på. Og gør alt med sko på i overført betydning. Det skal man ikke. Man skal tage skoene af hver gang og bruge fem minutter på en kop kaffe og en snak med dem. Selvom det nogle gange er næsten uoverskueligt i forhold til tidsplanen."

Endnu har han ikke haft tid til at savne tiden som reporter, da fokus nu er benhårdt på at lære alt det nye og blive en god studievært. Især skiftet fra en bil på landevejene til en fast redaktion passer ham godt.

"Jeg tror, at man bliver lidt miljøskadet. Som reporter har du måske tre aftaler, og det skal bare klappe. Når man så har fri, kan

det være svært at lægge det fra sig. Man er vant til at tænke: Åh nej, nu ryger tidsplanen. Så skal jeg lige hive mig selv i kraven og tænke, hvad er det jeg skal nå, som jeg ikke skal nå."

Torsdag den 27. april klokken 22:20:24: Dagens sene nyheder er leveret. Kameraerne er slukket. Jagten på nye nyheder i Odense er begyndt. For Johannes Langkilde er en næsten 11 timers arbejdsdag netop slut.

annetters@mail.djh.dk

BLÅ BOG

- Født 3. juni 1977
- Opvokset og student i Hjørring
- Et år på et musikkonservatorium i Frankrig, hvor han spiller klaver
- Bachelor i film- og medievidenskab
- Færdig på DJH i februar 2004
- Reporter på TV 2 Nyhederne frem til april 2006. Nu fastansat som studievært

Tekst | Casper Høygård Foto | Jesper Langhoff

AFSLØRENDE JOURNALISTIK

Jennings bomber FIFA

I seks år har journalisten Andrew Jennings arbejdet på at afsløre korrupsion i FIFA. Han har været bandlyst fra presse møder, og hans forespørgsler er blevet ignoreret, men alligevel har hans hårde slid fået FIFA's magtfulde herrer til at ryste i bukserne

Tik-tak, tik-tak, tik-tak. Sådan skriver journalisten Andrew Jennings i indledningen sin nye bog, der på dansk har fået titlen "Straffe". Bogen er en tikkende bombe, der kan sprænge det internationale fodboldforbund FIFA i småstykker. Jennings afslører bestikkelse, valgsvindel og sorte VM-billetter.

"Straffe", eller "Foul" som den hedder på originalsproget, blev udgivet i Danmark den 3. maj, og det markerede den verdenskendte journalist med et besøg på Danmarks Journalisthøjskole.

"I bør købe bogen for at støtte forlaget. Det er modigt, at de tør udgive den," indleder Jennings seancen i Frøberts Auditorium.

Det er Journalisthøjskolens forlag Ajour, der har udgivet bogen.

Forbudt i Schweiz

Og der er bestemt også noget på spil. FIFA-præsident Sepp Blatter har forsøgt at forhindre, at bogen overhovedet blev udgivet og kaldt den for 'ren fiktion'.

"Jeg kan slet ikke skrive fiktion. Hvis bare jeg kunne det, ville jeg jo kunne tjene flere penge," siger Jennings muntert.

Blatter havde på det tidspunkt, hvor han udtalte sig, slet

"Jeg kan slet ikke skrive fiktion. Hvis bare jeg kunne det, ville jeg jo kunne tjene flere penge

– Andrew Jennings om Blatters anklager

ikke set indholdet af bogen, men Jennings' omdømme – han har blandt andet har afsløret omfattende svindel i Den Olympiske Komité – har angiveligt skræmt FIFA-præsidenten. Bogen er nu blevet udgivet i flere europæiske lande. Men i Schweiz, hvor FIFA har sit hovedkvarter, er det lykkedes at få nedlagt fagedforbud mod bogen.

Bestikkelse sendt forkert

Det var en forkert adresseret bankoverførsel i 1998, der fik bomben til at tikke under FIFA's topfolk. Umiddelbart efter at

marketingsfirmaet ISL havde sikret sig tv-rettighederne til VM i fodbold i 2002 og 2006, løb små fem millioner kroner fra ISL ind på FIFA's bankkonto. Det var en fejl. Pengene skulle have været adresseret til en 'højtstående FIFA-official', som det hedder i Jennings' bog. I stedet kendte hele forbundets økonomiafdeling nu til pengeoverførslen.

Andrew Jennings har kilder mange steder. Også i FIFA. Det

stå og vifte med de hemmelige dokumenter."

"Når jeg spurgte om én ting, og Blatter så begyndte at fortælle offside-reglen, så vidste jeg jo, at der var et eller andet galt," fortæller Jennings.

Løbende holder han tæt kontakt til sine kilder. Og han holder aftalerne. Hvis aftalen er at mødes om seks måneder, så mødes han også med kilderne dér.

kumenter, han bruger i sin bog.

Konkurs gav gennembrud

Allerede i 1998 var Jennings af Daily Mail blevet opfordret til at kaste et blik på de mennesker, der står for international fodbold. Men det var i 2000, da rygterne om konkurs hos marketingsfirmaet ISL begyndte at rumstere, at der for alvor kom gang i den undersøgende journalistik.

nemlig truet med en retssag.

"Han kan bare komme. Hvis jeg skal i retten med ham, vil jeg kræve, at også han bliver afhørt. Så skal han sidde og svare sandt

"Jeg ved, hvad mine kilders børn hedder, og jeg ved, hvis der er problemer med kæresten

– Andrew Jennings

på alle de ting, han ikke har villet svare på indtil nu. Så jeg er ikke sikker på, at han har lyst til en retssag," siger Jennings.

Jennings har ikke fastlagt noget mål for, hvor dybt han vil grave i FIFA's papirer.

"Jeg tror ikke, det er klogt at sætte sig et fast mål. Det er bedre at se, hvor beviserne fører dig hen."

I øjeblikket er Jennings i gang med lave en tv-produktion med BBC, der følger op på den netop udgivene bog. Han håber, den kan blive vist på tv under VM i fodbold til sommer.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak.

jernholm@mail.djh.dk

ANDREW JENNINGS | Med sikker hånd og en næse som en sporhunds blottægger han gang på gang den internationale sportarens skyggesider

er kilder, som han stoler hundrede procent på, og vigtigst: kilder som stoler hundrede procent på ham.

"Hvis du tror, du har en god historie, så gå i gang et par år før du har tænkt dig at publicere. Det tager lang tid at blive fortrolig med kilderne. De skal have tid til overveje, om de vil være med. Og de skal opdage, at du holder, hvad du lover. Folk, der løber en risiko ved at udlevere dokumenter, skal føle sig trygge," fortæller Jennings.

Tæt kildekontakt

Seks år har han arbejdet med at afsløre korrupsion i FIFA. De seneste tre år er han blevet nægtet adgang til forbundets pressemøder.

"Jeg forstår ikke, hvorfor de er så bange for mig i FIFA. Måske frygter Blatter, at jeg vil

"Det gælder om at have et rigtig godt forhold til sine kilder. Jeg ved, hvad mine kilders børn hedder, og jeg ved, hvis der er problemer med kæresten," siger han.

"Jeg tror ikke, det er klogt at sætte sig et fast mål. Det er bedre at se, hvor beviserne fører dig hen

– Andrew Jennings

Jennings stoler så meget på sine kilder, at han ikke med egne øjne har set alle de afslørende do-

Hvis ISL gik konkurs, ville man kunne få adgang til selskabets regnskaber og derved bevise, at der havde været 'venskabelige' pengetransaktioner mellem ISL og FIFA. At det ikke blot var rygter. ISL blev erklæret konkurs 21. maj 2001. Thomas Bauer fra revisionsfirmaet Ernst & Young blev udpeget til at være bobestyrer.

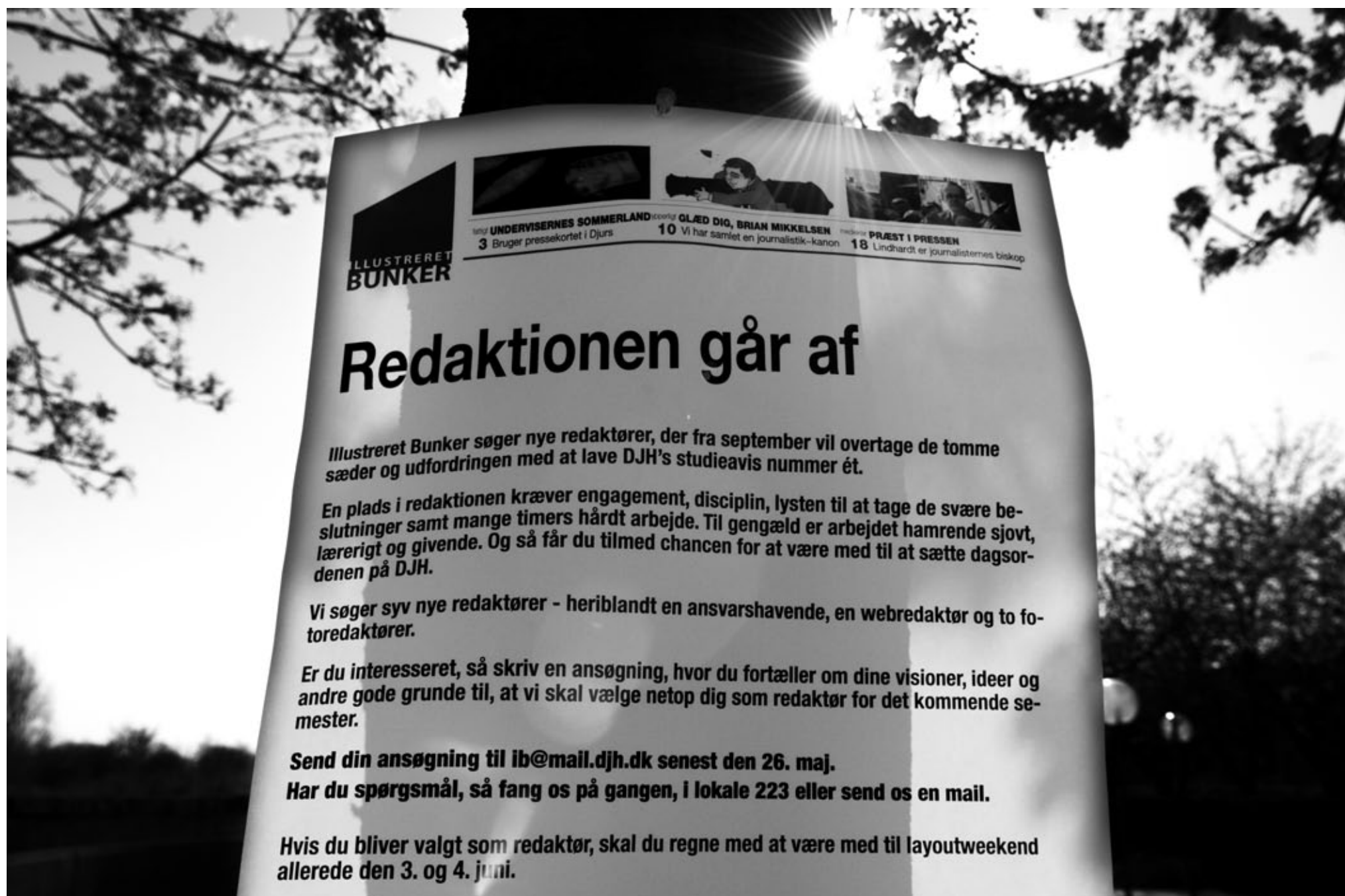
"Jeg spurgte ham, om der var noget, der så mistænkeligt ud i de regnskaber. Ja, svarede han. Jeg blev helt overvældet. Jeg havde ikke forventet, at han bare ville fortælle om det," beretter Jennings.

Fem advokater på sagen

De seneste ni måneder har Jennings allieret sig med fem advokater, der er hyret for at sikre, at de skrevne ord ikke får et retligt efterspil. Præsident Blatter har

ANDREW JENNINGS

- ▶ Den 62-årige journalist har udgivet følgende afslørende bøger:
- ▶ 1989: Scotland Yard's Cocaine Connection - om bemærkelsesværdige forhold mellem politi og gangstere
- ▶ 1992: The Lords of the Rings - om korrupsion ved De Olympiske Lege og om IOC-præsidentens fascistiske baggrund
- ▶ 1996: The New Lords of the Rings - om hvordan man køber sig til en guldmedalje ved OL
- ▶ 2000: The Great Olympic Swindle - om hvordan den Internationale Olympiske Komité narrede resten af verden til at tro, at der var rettet op på tidligere skandaler
- ▶ 2006: Foul - om bestikkelse, valgsvindel og sorte billetter i FIFA

Valget kommer!

DJH mangler et lovpligtigt råd – nemlig De Studerendes Råd (DSR), der skal fungere som bindeled mellem de studerende og ledelsen på skolen. Men i foråret har flere studerende arbejdet på at få lavet et nyvalg til DSR, og nu bliver valget en realitet.

"The sky is the limit," siger Hans-Henrik Holm, formand for valgudvalget, om hvilke opgaver DSR kunne behandle. Som medlem af rådet kommer du til at kæmpe for dine medstuderendes interesser og påvirke skolens udvikling i direkte kommunikation med ledelsen.

Der er ifølge både nuværende medlem Petter Ettrup og Hans-Henrik Holm et klart behov for DSR på DJH – det er ikke kun et brud på bekendtgørelsen.

Hvis du vil vælges til DSR, skal du aflevere en kandidatliste til Lise Langergaard i lokale 405 inden mandag d. 15. maj klokken 12. Den skal være underskrevet af dig selv og mindst fem stillere, hvoraf du godt selv kan være den ene.

Hvis du har spørgsmål om DSR, kan du kontakte Hans-Henrik Holm på hkh@djh.dk
Læs artikel om DSR i marts-nummeret af Illustreret Bunker på www.illbunker.dk

Tekst | Peter Eggert Vesterlund

PRESSEFRIHED

Rekordstor solidaritet med journalister i knibe

En halv million tiltrængte kroner til støtte for kriseramte journalister. Beløbet, der blev samlet ind på Fagligt Forum i Journalistforbundet, er ny rekord

Edwin Alberto Mojica kommer fra den smukke, kaffedyrkende by, Cucuta, i det nordøstlige Colombia.

Under den idylliske bjerg-egnsfacade lurer der dog en uhyggelig skæbne. Edwin Alberto Mojica arbejdede som reporter på en lokal radiostation, men flere af hans indslag faldt ikke i god jord hos den colombianske guerilla-bevægelse, FARC. Efter at have modtaget dødstrusler måtte han sige sit job op og flygte til hovedstaden, Bogota. I dag er han arbejdsløs, men starter alligevel hver morgen med at skrive et manuskript til dagens nyhedsudsendelse. Så læser han det op, som om det skulle i radioen. Bare for at føle at han stadig laver noget.

Dansk solidaritet

Edwin Alberto Mojica er en af de journalister, der får hjælp fra The International Safety Fund i Bruxelles, der er en del af det internationale journalistfor-

bund, IFJ. Fonden er til støtte for journalister, der gennem deres arbejde bliver ofre for ulykker, krig, korrupte regeringer og manglende pressefrihed. Hvert år indsamler fonden i omegnen af en million kroner, og med 509.152 kroner i år er Danmark klart den største donor. Pengene blev indsamlet på Fagligt Forum i Journalistforbundet i april. Blandt andet bidrog de DJH-studerendes forbund, KaJ, med 8.190 kroner til trængte kolleger rundt omkring i verden.

"De mange penge vidner om meget stor solidaritet blandt danske journalister," siger Robert Shaw, der er koordinator i The International Safety Fund.

"Danske journalister kan let selv blive udstationeret i krisezoner. Derfor er det vigtigt for dem at støtte deres kolleger rundt omkring i verden i at udføre deres arbejde. Det er til fordel for hele branchen i den såkaldte globale landsby, vi befinder os i."

Kedelig rekord

Hele 150 journalister blev i 2005 dræbt i tjenesten. Det er ny rekord. Tsunami i Sydøstasien, jordskælv i Pakistan og krig i Irak gjorde, at der var hårdt brug for fondens støtte. En stor del af pengene blev brugt på at hjælpe familier til dræbte journalister. Irak og Filippinerne topper listen over de farligste lande at arbejde i. På Filippinerne er 23 journalister blevet dræbt de seneste to år. Lovløshed og kriminalitet hersker, og regeringen har ingenting gjort for at beskytte landets journalister. Nu er den begyndt at træne journalister til selv at bære våben.

"Det er fuldstændig latterligt. Det er regeringens opgave at beskytte landets borgere. Det er ikke journalisternes ansvar at forsvare sig selv," mener Robert Shaw.

Journalister bag tremmer

Samtidig arbejder fonden konstant på at få frigivet fængslede

journalister i lande, hvor regeringerne er korrupte og pressefriheden er ikke eksisterende. Lige nu er en stor del af fokus rettet mod Nepal, hvor kongen har fjernet regeringen, taget magten og kastet loven ud af vinduet. Der bliver slået hårdt ned på lokale journalister, som er kritiske overfor enevældens genkomst.

"Kongen har fuldstændig lukket ned for enhver form for civil frihed. Især er der kommet restriktioner på pressen. Han smider journalister i fængsel efter behov," fortæller Robert Shaw.

Fonden arbejder i øjeblikket på at oprette 'safety houses' i Nepal, hvor journalister kan være i sikkerhed for både regeringsstyrker og de militante maoister, der gør oprør mod styret. I samarbejde med FN lægges der samtidig et politisk pres på kongen for at respektere international lovgivning.

"Indtil for ganske nylig tog kongen ikke nogen som helst seriøst. Nu lader det til, at han endelig er ved at erkende, at han

egentlig ikke har nogen rolle at spille i landet," siger Robert Shaw.

Hårde tider for solidariteten

På trods af de mange donationer fra dansk side har solidariteten det svært. En voldsomt tiltagende konkurrence mellem globale medier skaber en vis fjendtlighed i branchen, mener Robert Shaw. Det gør det sværere for organisationer som The International Safety Fund.

"Vi har hver især vores eget mål og går efter vores egen historie, og det er med til at nedbryde følelsen af solidaritet. Journalistik bliver mere og mere et freelance job, og freelance journalister er sværere at samle," siger Robert Shaw.

"Det er nødvendigt at genopbygge sammenholdet i branchen, hvis man fortsat skal kunne hjælpe kriseramte journalister. Ellers vil det ramme hele branchen."

eggert@mail.djh.dk

Tekst | Peter Eggert Vesterlund Foto | Privatfoto

UNDERTRYKKELSE

Journalistik med livet som indsats

I Etiopien eksisterer ytringsfriheden kun for dem, der holder med regeringen. Journalist Tamiru Geda har mærket undertrykkelsen på egen krop. Dødstrusler er blevet en del af hverdagen

Det helt store problem ved at komme i fængsel i Etiopien er, at man ikke kan være sikker på at komme ud med livet i behold.

16 journalister anslås i dag at sidde bag tremmer i den østafrikanske republik. Den 36-årige journalist Tamiru Geda var tæt på at blive en af dem, men støtte fra internationale organisationer reddede ham fra en tvivlsom skæbne i hænderne på et korrupt styre.

"Jeg takker Gud for folk som Robert (Robert Shaw, koordinator i The International Safety Fund, red.). Han indså øjeblikkeligt, at mit liv var i fare og sørgede for, at fonden gav støtte," fortæller Tamiru Geda, der i dag befinder sig i England.

Afslørede korrupt minister

Tamiru Geda var ansat på den uafhængige, engelsksprogede avis Capital. Gennem en anonym kilde lykkedes det ham at afsløre handelsministeren i at være involveret i en større korruptionsskandale. Dagen efter blev han kaldt til en personlig samtale hos ministeren, der sagde, det var en farlig artikel. Han krævede at få udleveret navnet på kilden. Han bad samtidig om en "tjeneste".

PÅ FLUGT | Kritisk journalistik var ikke regeringens kop te. Journalist Tamiru Geda har måttet flygte fra sit hjemland, Etiopien

Tamiru Geda skulle trykke et dementi, hvor ministeren blev frikendt.

Tamiru Geda vidste godt, at en "tjeneste" på etiopisk egentlig ikke er en tjeneste, men i virkeligheden en trussel. Alligevel nægtede han pure.

"Jeg fortalte ham, at der ikke havde været et alternativ til at trykke artiklen. Det var en moralsk forpligtigelse. Når der var tale om fakta, kunne jeg ikke skjule det. Jeg har et ansvar for at informere offentligheden," fortæller Tamiru Geda.

Trusler på livet

Upåvirket af situationen fortsatte Tamiru Geda med at skrive kritiske artikler om styret. Efter en tid begyndte hans telefon at ringe. Stemmer, der ikke gav sig til kende, truede med at slå ham ihjel.

"Vi gav stadig ikke op og fortsatte vores kamp med at informere offentligheden om brud på menneskerettighederne. Når man har arbejdet som journalist i 12 år, bliver det en del af ens hverdag at modtage trusler."

I 2004 blev det dog for meget for etiopieren. Han måtte efterlade sin familie og flygte til England for at søge asyl. Han fik afslag første gang, men med hjælp fra The International Safety Fund er det lykkedes at få sagen genoptaget. Han venter stadig på svar og får i mellemtiden økonomisk støtte fra fonden. Så længe, han opholder sig i England, frygter han ikke for sin egen sikkerhed, men for familiens. Tilbage i Etiopien har regeringen eftersøgt ham og konfiskeret hans ejendele.

"Jeg er nervøs for, hvad fremtiden bringer. At blive sendt tilbage vil være en dødsdom. Hvis Etiopien engang bliver fredeligt og stabilt, vil jeg tage tilbage. Gennem min profession ønsker jeg at hjælpe mit folk."

eggert@mail.djh.dk

Tekst | Rune Gleerup

GRATISAVISER

Ny gratisavis udfordrer de etablerede dagblade

Ægte nyheder og journalistik, der vinder Cavling-priser. Ambitionerne fejler ikke noget forud for udgivelsen af den nye danske gratisavis, Nyhedsavisen

Til efteråret lanceres en ny avis i Danmark. Og ikke en hvilken som helst avis, hvis man skal tro udmeldingerne fra folkene bag projektet. Den udkommer over hele landet, den vil levere dybdedeborende nyhedsjournalistik, og så dumper den ind af brevsprækken, eller ned i postkassen seks dage om ugen – helt gratis!

Ambitiøst?

Måske, men det er ikke desto mindre målsætningen for den avis, den islandske mediekoncern Dagsbrún sender på gaden i Danmark senere på året.

Avisen vil vinde Cavling-priser

David Trads, der har en lang karriere indenfor medieverdenen bag sig, er udpeget som chefredaktør på projektet, som har fået navnet "Nyhedsavisen". Han fortæller, den skal levere ægte nyheder til danskerne.

"Vi skal levere nyheder, der er fair, objektive og kritiske. På den måde adskiller vi os væsentligt fra det eksisterende mediebillende, der er præget af politiske dagsordener," mener han.

Der skal ansættes 100 journalister på avisen og etableres et nyhedsbureau som konkurrent

til Ritzau. David Trads håber, at nyhedsbureauet på alle felter vil kunne matche eller være bedre end Ritzaus Bureau, sådan at bureauet også er interessant for andre medier.

Ifølge David Trads er omdrejningspunktet for den nye avis dybdedeborende nyhedshistorier, der er med til at sætte dagsordenen. Den nyudnævnte chefredaktør vil bevise, at gratisavisen kan vinde den prestigefyldte Cavlingpris.

"Der er også plads til dybdedeborende journalistik på TV2, som er et gratismedie. Jeg tror, at det er en gammeldags opfattelse, at noget er bedre eller finere, fordi man betaler for det," udtaler David Trads.

Jørgen Poulsen, der er professor ved journalistikstudiet på Roskilde Universitetscenter mener også, det er muligt for en gratisavis at vinde Cavling-priser.

"Artiklerne i gratisavisen er måske kortere, men så kan en sag tages op i flere omgange," udtaler han.

Tiden er til gratisavisen

Netop artiklernes længde er ifølge Jørgen Poulsen gratisavi-

sernes force. Udover at være gratis tilbyder disse aviser et hurtigt overblik i den travle hverdag.

Jørgen Poulsen fortæller, at han har anbefalet de danske aviser at tænke mere over længden på artiklerne.

"Jeg har også anbefalet dem at tænke lidt over prisen. De tradi-

“

Det er en gammeldags opfattelse at noget er bedre, fordi man betaler for det

– David Trads

”

tionelle aviser er blevet for dyre i forhold til, hvor meget tid folk vil bruge på dem. Tid er blevet en mangelvare. Vi arbejder mere og mere og har flere og flere fritidsinteresser. Det er svært at finde tid til at læse avisen. Det er de færreste, der for eksempel vil give 3300 kroner om året for at holde avis, hvis de kun får læst i den fem minutter om dagen," forklarer han.

Lokalaviserne rammes hårdest

Hvordan avismarkedet vil reagere på den nye konkurrent er uvist, men man kan måske få et fingerpeg om det ved at se på opstarten for metroXpress, som David Trads i sin tid også var med til at lancere.

"Da metroXpress startede, øgede det faktisk antallet af danskere, der læser avis, ganske markant," fortæller David Trads, og fortsætter:

"Når vi kommer på markedet med den nye avis, vil vi igen se en markant stigning i antallet af avislæsende danskere."

David Trads mener, at nogle af de eksisterende aviser kan få problemer, fordi de ikke er attraktive nok.

"Men det er jo virkeligheden i en markedsøkonomi," konstaterer han.

Jørgen Poulsen mener, at den nye avis vil skærpe konkurrencen på annoncemarkedet yderligere.

"Især de lokale aviser med et begrænset annoncemarked kan blive hårdt ramt," forklarer han.

Annoncørerne skal overbevises

Nyhedsavisen har store ambitioner, og ifølge Jørgen Poulsen er

de realistiske nok, hvis avisen har råd til at vente på, at annoncørerne vænner sig til den.

Han forklarer, at nye medier ofte lægger ud med at tilbyde store rabatter til annoncørerne for at komme ind på markedet. Jørgen Poulsen vurderer desuden, at det kan tage tre til fire år, før avisen er etableret.

"Så vidt man kan se, har det taget tre år for metroXpress at opnå den mængde annoncer til den pris, de gerne vil have," udtaler han.

Jørgen Poulsen påpeger, at det er vigtigt for avisens chancer, at den hurtigt får tillid fra annoncørerne og får det gjort klart, hvad den kan tilbyde.

"Hvis et stormagasin som for eksempel Magasin i København vil have deres annonce ud til så mange læsere som muligt, er de i dag nødt til at annoncere i både Politiken, Berlingske Tidende og Jyllands-Posten for at ramme nogenlunde bredt," forklarer Jørgen Poulsen og fortsætter:

"Hvis de i fremtiden kan nøjes med at annoncere et sted, og hvis dette tilmed er billigere, er valget jo ikke svært."

gleerup@mail.djh.dk

Tekst | Silas Bang

MANDEBLADE

Nye blade til den danske mand

Marts måned betød flere dyre biler, sport og letpåkledte kvinder på de danske bladhylder. Magasinet Arena og ugebladet Fokus blev lanceret, begge rettet mod den mandlige del af befolkningen

Euroman, Vmax, Tidens Mand, FHM og M!

Dette er bare nogle af de magasiner modebevidste, bilinteresserede eller sexfikserede drenge og mænd kan finde hos de danske bladforhandlere.

Men i starten af marts blev der mindre luft på de i forvejen godt fyldte hylder.

Der skal nu også gøres plads til ugebladet Fokus fra forlaget Aller og månedsmagasinet Arena fra Benjamin, en af Allers største konkurrenter på det danske bladmarked.

Men de to blade er ikke i direkte konkurrence, selvom de begge retter sig mod mænd over 25 år.

"Arena vil gerne ramme dem, der synes, de er for gamle til M eller FHM og for unge til Euroman. Fokus konkurrerer mere med søndagsudgaven af for eksempel BT," siger medieforsker ved Aarhus Universitet, Karen Klitgaard Povlsen.

Stor forskel på indhold

Et kig i de to blade giver da også hurtigt en idé om, at de indholdsmæssigt er meget forskellige.

Arena har mange korte artikler, adskillige helsidesannoncer og meget herremode. Ting som også kan findes i et magasin som Euroman. Men Arena vil gøre det lidt anderledes end konkurrenten fra Egmont Konkernen.

"Vi vil være mere direkte og i øjenhøjde med vores læsere og gå mindre op i de klassiske ting, som for eksempel hvordan man binder en slipseknude," forklarer chefredaktør for Arena, Lars Rix.

Hos Fokus er målet, at bladet ikke må ligne et typisk magasin eller ugeblad til kvinder, hvor størstedelen af siderne er fyldt med billeder eller annoncer - uden megen tekst. Samtidig skal Fokus koncentrere sig om at skrive den gode historie og især begrebet ny viden er vigtigt.

"Mænd i vores målgruppe hader sladder og utroværdig journalistik. De vil allerhelst have

ny viden. Derfor skal det være sådan, at når man har læst en artikel i Fokus, så læner man sig tilbage og siger: 'Hold da op! Det vidste jeg ikke' eller: 'nu er jeg en smule klogere'," forklarer Lars Mandal, chefredaktør for Fokus.

Stadig plads på hylderne

Karen Klitgaard Povlsen mener, der burde være plads til både Arena og Fokus i de danske hjem, men hun ser Fokus, som den største satsning:

"Det er sværere at konkurrere på ugebladsmarkedet, da læsertal her er vigtigere end annoncer. Derfor er det modigt at sende Fokus på banen. Men de har et mere unikt og rent produkt end for eksempel Arena og har samtidig med Aller en god kapital i ryggen."

Der er endnu ikke officielle oplags- og læsertal for de to blade, men Fokus solgte i følge chefredaktør Lars Mandal godt 50.000 eksemplarer af det første

blad, og det er målet, at de fremtidige Fokus-blade, indenfor et halvt til tre år, skal sælge omkring ligeså mange eksemplarer. Det er cirka en fjerdedel af hvad SE og HØR sælger hver uge.

Chefredaktør for Arena Lars Rix synes starten har været positiv, men vil ikke oplyse, hvor mange eksemplarer, der er sendt over disken.

Han vil derimod godt afsløre sine ambitioner for magasinet: "Arena skal være det største månedsmagasin i Danmark og ved årsskiftet sælge flere eksemplarer end Euroman."

Medieforsker Karen Klitgaard Povlsen ser det som et realistisk mål, men synes det nye magasin burde stile højere end de 23.000 eksemplarer, som Egmont sælger af Euroman hver måned:

"Jeg synes det er lidt uambitiøst, eftersom Euroman ikke klarer sig ret godt og længe har været nede i det røde felt."

silas@mail.djh.dk

ARENA VS. FOKUS

- Magasinet Arena (udtales som på engelsk) har eksisteret i mange år i England. Det udgives af forlaget Benjamin.
- Arena udkommer én gang om måneden. Det første blad kostede 29 kr., men fremover vil prisen være 54,50 kr.
- Fokus er det første ugeblad til mænd i Danmark og udgives af forlaget Aller.
- Fokus udkommer hver torsdag og koster: 27,50 kr.
- I nyeste nummer af Journalisten har souschef på TV2 Nyhederne, Mikkel Hertz anmeldt Fokus.

Tekst | Filip Kirkegaard Foto | Sigrid Nygaard

BORGPRAKTIK

UDFORDRING | Som praktikant på Altinget har Ole Hall fået lov at interviewe de tunge drenge på Christiansborg. At udspørge Jens Rohde var som at slå i en dyne

En del af Borgens journalistkobbelt

Som journalistpraktikant på Christiansborg må Ole Hall slås med medietrænede politikere i sin dagligdag

Ole Hall sætter sig roligt i en stol i SF's gruppeværelse ved siden af en journalist fra et andet medie. Der står Ramlösa og sodavand på det store konferencebord til fri afbenyttelse. Det nye velfærdsudspil skal præsenteres, men inden Villy Søvnald får fyret helt op under kedlerne, slentrer Ole op til Villy, og med hårdet stensigt lægger han sin diktafon foran Villy, der heller ikke fortrækker en mine.

Som journalistpraktikant har Ole Hall kun haft sin vante gang på Christiansborg siden februar, men han er allerede godt bekendt med Borgens mange korridorer og dens politikere. Ole Hall er 25 år, og nicheavisen Altinget er hans første praktikplads. Altinget har til huse på Christiansborg, publicerer på internettet og leverer artikler til TV2's hjemmeside og metroXpress.

"Man kan godt mærke, når en politiker føler sig utilpas," fortæller Ole Hall.

Når sveden pibler på panden, øjnene blinker eller politikeren tripper frem og tilbage, så er det ifølge Ole Hall et godt tegn på, at der er en god luns at hente for en sulten journalist. Et andet eksempel på en beklemmt politiker er, at politikeren er trængt op i en krog af et helt journalistkobbelt.

Villy Søvnald slipper dog for

blodsudgydelser i dag efter sin præsentation, og Ole Hall vender tilbage til kontoret, hvor dagens emner drøftes med kollegaerne på Altinget.

Rivalerne gør dig skarp

Politikerne er sådan set nemme nok at håndtere, mener Ole Hall. Politikerne har brug for ham og Altingets omtale, og han har brug for politikernes talelyst, så der er en gensidig forståelse. Dem, der er sværest at komme ind på livet af, er faktisk de andre journalister, der har deres faste gang på Borgen. De er nemlig både kolleger og konkurrenter.

"Det er svært at blive en del af det journalistiske miljø, når man kommer udefra. Det er lidt indspist, og nogle af de andre journalister har siddet her i ti år. Det er klart, at det miljø bliver man ikke bare lige en del af," beretter Ole Hall, men øjnene glimter, mens han forsætter:

"Det motiverer og gør dig skarpere, at 25-30 journalister går efter den præcis samme historie, som en selv!"

Selv om det er en krævende arbejdsplads, er Ole Hall glad for sin praktikplads.

"Det kunne måske også have været meget godt, hvis jeg havde trænet på børnehavepædagoger eller butiksindehavere i en vest-

jysk provinsby, men nu træner jeg med de store drenge, og det, tror, jeg, er meget godt."

Jens Rohdes krumspring

Politikerne er i modsætning til journalisterne lette at komme i kontakt med.

"Det var første gang, jeg skulle interviewe en politiker, og jeg ringede op til Pia Kjærsgaards sekretær. Hun skulle lige forhøre sig, og to minutter efter havde jeg Pia Kjærsgaard i telefonen," fortæller Ole Hall.

Det er dog ikke altid, man får nogle ordentlige svar fra de presseglatte politikere.

"Der er ikke noget værre, og der er ikke noget sjovere, end en politiker, der prøver at krybe udenom," mener Ole Hall.

En gang Ole Hall skulle interviewe Jens Rohde, måtte Ole Hall stille det samme spørgsmål syv gange, men hver eneste gang bøjede Jens Rohde af på spørgsmålet med vendingen: "men i det hele taget, drejer det sig om..."

"Det er en medietrænet politiker, der gør sådan noget, og det er en kæmpe udfordring at få ham væk fra de sideveje, han kører ud på. Det er som at slå i en dyne. Den vandt han sgu."

Ole Hall tror dog ikke, at Jens Rohde blev vildt begejstret for artiklen, der kom ud af det

interview, for Ole Hall fremstillede alle syv spørgsmål som spørgsmål-svar, så Jens Rohdes krumspring blev åbenbart for læseren.

"Det er sådan et kneb, vi journalister har," griner Ole Hall.

Politikere er også mennesker

Ole Hall lægger dog vægt på, at han "ikke spidder politikere" men behandler dem som alle andre kilder:

"Hvis man tror, at politikere bider, så skal man ikke være herinde. Man skal sgu' være rimelig kold i røven."

En dag i toget fra Århus til København så Ole Hall Marianne Jelved sidde inde på første klasse, han købte hurtigt en tillægsbillet og endte med at få et solointerview fra Skanderborg til Fredericia.

"Jeg har det sådan, at om det er Marianne Jelved, folketingets formand eller Pia Kjærsgaard, så er det ligesom at tale med en grønlander på havnen i Århus. De skal allesammen behandles med respekt. Men du skal vide, hvad du vil spørge om, du skal være skarp, og du skal ikke tage et nej for et nej."

filip@mail.djh.dk

Mange sager mod journalister

I Europa er syv journalister i øjeblikket tiltalt for afsløringer. Fælles for dem er, at de er tiltalt for at have skadet rigets tilstand. Der er to danske journalister fra Berlingske Tidende iblandt. De er tiltalt i den såkaldte Grevil-sag. Aldrig før har så mange journalister været tiltalt i Europa. Journalister uden Grænser opfordrer regeringerne til at droppe tiltalerne.

pbach@mail.djh.dk

World Press Freedom Day

Onsdag den 3. maj var det World Press Freedom Day. I år handlede dagen om at skaffe opmærksomhed omkring de over 500 journalister, der er blevet arresteret i verden i 2005. Sloganet for dagen er: Don't Lock Up Information: Stop Jailing Journalists!

Læs mere om dagen på www.worldpressfreedomday.org, hvor du også kan skrive protestbreve til regeringslederne i blandt andet Cuba, Iran og Kina.

pbach@mail.djh.dk

Jobportal til mediebranchen

Nyhedstjenesten MediaWatch har i samarbejde med karrierefirmaet Stepstone oprettet en jobportal for folk, der søger arbejde i mediebranchen. På www.mediajobs.dk publiceres stillingsopslag, som også sendes med et nyhedsbrev til cirka 4500 abonnenter i mediebranchen. Ifølge MediaWatch er det en stigende efterspørgsel på kvalificeret arbejdskraft, der er baggrunden for oprettelsen af portalen.

jmvolf@mail.djh.dk

VM-fodbold i High Definition

Krydsningen mellem en teknisknerd og fodboldfanatiker er muligvis ret sjælden. Skulle du alligevel være af en sådan art, har du god grund til at juble. DR og TV2 har nemlig besluttet at sende verdensmesterskabet i fodbold til sommer i High-Definition-kvalitet. Det betyder, at Ronaldinho, Beckham og Raúl vil være skarpere end nogensinde før – hvis ellers du ejer et HD-tv. Indtil videre har TDC Kabel TV og Telia/Stofa sagt ja til at viderefremde signalet.

eggert@mail.djh.dk

Tekst | Peter Hammer, formand for KaJ Foto | Anders Birch

KLUMME

DJH-optag på katastrofekurs

Journalisthøjskolens bestyrelse er faldet i søvn bag rattet. DJH's optag er på vej mod afgrunden. Journalistforbundet sidder på passagersædet og vil nu gribe ind...

Nye krav fra Undervisningsministeriet (UVM) betyder fra 2008 som bekendt, at alle DJH-aspiranter - både journalister og fotojournalister - skal have studentereksamen. Pt. optages omkring 15 ikke-studerende om året. Ingen har protesteret, og på trods af forsikringer fra DJH-rector Minke viser det sig til min gru, at dispensation overhovedet ikke har været diskuteret med UVM. Kravet om studentereksamen vil ødelægge nogle af DJH's fine særkender:

- EVA-rapporten fra 2004 konkluderer, at de tre journalistuddannelser er for ens. De skal hver især dyrke deres spidskompetencer og søge at give et mere varieret og rummeligt tilbud. Men den nye bekendtgørelse ensretter.
- Mediebranche og sagkundskab efterlyser personlighed, skæve idéer, entrepreneurship osv. - egenskaber, som efter mine begreber stimuleres i højere grad alle mulige andre steder end på de gymnasiale uddannelser.
- Og skal det være højtravende, opstår der med de nye krav såmænd også et demokratisk underskud: døren til faget lukkes for den halvdel af befolkningen, der ikke har studentereksamen. Det vil over tid give et mere ensartet felt af journalister, som rykker væk fra samfundets svageste.

De nye krav ville have udelukket en af de mest prisvindende danske pressefotografer, Jan Grarup, som er censor på fotooptagelsesprøven. Men hvis han ikke er fin nok til at blive optaget, kan han vel heller ikke være fin nok til at bestemme, spørger han. Jeg har spurgt Kim Minke om, hvor mange af DJH's undervisere, der har studentereksamen. Det kan han ikke svare på, for det spørger han ikke om i forbindelse med ansættelsen. Næ, hvorfor skulle han da også det...

Hvad Kim Minke SKULLE have spurgt om er, om UVM bækker ham op, når han lover uændret optag og hænger sin hat på bekendtgørelsens §10. »En ansøger kan optages til en uddannelse på et andet grundlag end de fastsatte adgangskrav, hvis ansøgeren har kvalifikationer, der kan sidestilles hermed,« står der. Det er godt nok DJH, der skal vurdere, hvem der har de kvalifikationer, men UVM køber ikke Minkes udlægning.

For det første: dispensationsmuligheden gælder ikke hvem som helst. En ansøger, der har gået tre år i gymnasiet, men ikke taget sin eksamen, kan godt få dispensation. Det kan en udlært tømrer med nogle års erhvervs erfaring efter §10 ikke.

For det andet: DJH kan ganske vist undtagelsesvis give ansøgere dispensation, så længe det beror på en individuel vurdering, og UVM synes ikke, at det nuværende niveau omkring 15 ikke-studerende om året er for mange. Men gældende praksis er, at man giver en aspirant dispensation til at søge ind på en uddannelse - altså INDEN optagelsesprøven. Og DJH må ikke give dispensation til 100 i forventning om, at cirka 15 kommer ind, for så er det ikke længere en dispensation - så er det en hovedregel.

Minke gør altså regning uden vært. Jeg vil sidde som en stor, fed abe på ryggen af ham, så længe jeg er formand eller til alle muligheder er udtømt. Og nu begynder Journalistforbundet heldigvis også at røre på sig.

Måske er det for sent at få kravet annulleret. Men det er nu, slagsmålet om dispensationen skal tages. Ikke i 2008.

hammer@mail.djh.dk

Tekst | Mads Bisgaard Olesen, 1. semester

KOMMAKAMP I

Stop kommaklynkeriet

Indrømmet. Jeg forbandede da også kommaprøven langt væk, da jeg dumpede, og endnu mere da jeg fandt ud af, at jeg kun var et komma fra at bestå. Nu kunne jeg så vælge at finde på alle mulige undskyldninger.

"Jamen jeg har lært det ene kommasystem, da jeg gik i folkeskolen, og det andet da jeg gik i første real."

Og ja, visse elever kan da have fuldstændig ret. Det er da forvirrende med alle de regler, og det er da uretfærdigt, at vi ikke får undervisning i at sætte kryds og bolle. Men...

Burde det ikke være muligt at lære at sætte komma på egen hånd? Pensummet er jo ikke

større end en pixibog. Burde DJH ikke kunne forlange, at man kan sætte korrekt komma? Min pointe er, at man ikke skal søge at give skolen og ens tres år gamle folkeskolelærer ansvaret for, at man ikke kan sætte komma. Det er vores ansvar. Så det hjælper altså ikke, at man stiller sig op i Frøberts som en selvudnævnt kommaets Che Guevara, mens man nævner både det ene og det andet ministerium, man kan gå til med alle kommasorgerne. Testen er indført for at sikre, at vi får lært at sætte de fiskekroge, og lur mig om det ikke virker.

Men det er altså ikke ensbetydende med, at skolen skal have lorten, hver gang man ikke får sig

taget sammen.

Det er ikke kun størstedelen af første semester, der døjer med at sætte komma. Når man læser lærernes mediebrokker, opdager man, at Kim Minke da også sejler en smule rundt i reglerne, og at Solveig Schmidt sommetider bliver lidt for glad for parenteser i sine debatindlæg. Men hvis problem er det? Ikke mit. Det er netop helt og holdent deres eget, ligesom det er vores problem ikke at kunne sætte komma. DJH skal lære os at blive gode journalister - ikke basal grammatik, som vi burde have styr på.

bisgaard@mail.djh.dk

Tekst | Stefan Buur, 1. semester

KOMMAKAMP II

Undervisning er vejen frem

Der er næppe mange som er uenige i, at det er for høj en sats, når cirka 54 procent (egen optælling) dumper sprog- og kommatesten, som det var tilfældet ved seneste prøve. Uenigheden er nok mere tilbøjelig til at opstå, når det skal diskuteres, hvordan denne procentats nedbringes. Det virker lidt, som om skolen regner med, at problemerne nok skal klare sig selv ved, at man får et par prøver mere og der endda tillades brug af hjælpemidler til disse.

Spørgsmålet er så bare, hvor meget man reelt lærer af dette. Og om ikke skolen selv kunne lære af resultaterne og på baggrund af disse konkludere, at der

måske skulle gøres en indsats i retning af at gøre eleverne bedre til at stave samt at sætte kommaer?

Det - i mine øjne - lidt arrogante svar har vist hidtil lydt i retning af, at det er op til eleverne selv at have den slags på plads, og et stykke hen ad vejen er jeg enig. Skolen skal naturligvis ikke lære os de mest basale stave-regler, ligesom de ikke skal forklare, hvordan man sætter kryds og bolle i de mindste detaljer. Den slags skal man lære i folkeskolen og eventuelt bygge videre på i gymnasiet og lignende steder. Problemet er bare, at da vi på skolen er ret spredte aldersmæssigt, så har alle ikke fået

den samme komma-lærdom ind med folkeskolens lærdomsrigge modermælk, og derfor kan en kommaprøve godt være lidt af en hurdle for nogle. At tilbyde lidt mere end én sølle times frivillig komma-gennemgang i Frøberts ville næppe være en ubærlig økonomisk byrde for skolen, og det ville sikkert give færre reeksamen i den anden ende. Desværre virker det, som om den (næsten) manglende undervisning er blevet en principiel og ideologisk beslutning fra skolens side. Og den slags kan man som bekendt sjældent rokke ved, selvom undervisning sjældent har gjort folk dummere.

Tekst | Solveig Schmidt, studieleder

KOMMAKAMP III

Tag ansvar

Det er dejligt, at vi er enige om, at det er nødvendigt med et højt fagligt niveau. Og det er ærgerligt for de studerende på den nye ordning, at skolens bestræbelser indtil nu, herunder undervisning, ikke har givet de ønskede resultater. Testen er indført, fordi det faglige niveau ikke blev bedre, heller ikke da der blev tilbudt undervisning. Når guleroden ikke hjælper, er det nærliggende at gribe pisken.

Prøven til optagelsesprøven kan ikke sammenlignes med sprogtesten. Ved optagelsesprøven undersøger vi flere ting, for eksempel ordforråd, for at vurdere, om ansøgeren er egnet. Men som jeg ser verden, er det en selvfølge, at studerende lægger sig i selen for at lære det fag, de har valgt. Maleren lærer teknikken bag at blande farver, snedkeren lærer træers forskellighed, og journalister lærer sprokkorrektthed.

DJH "anvender" ikke grammatisk komma i modsætning til andre kommatyper. Vi har ét kommasystem i Danmark i dag. Det er det, de studerende skal lære. Inden for det system er der regler. De skal også læres.

Det er fair at være forvirret, når systemet har ændret sig gennem ens skoletid. Men jeg er skeptisk over for udsagn a la: "DJH må give den undervisning, der skal til, for at nå det rigtige niveau (1B, april)" eller Peter Hammer nu: "Det er mere fair at dumpe folk, efter at have givet dem mulighed for at dygtiggøre sig." Sådanne udtalelser lægger ansvaret for læringen på institutionen. Men ansvaret ligger klart hos den enkelte. Det er den enkelte studerende, der er netop studerende. Det er den enkelte, der er ansvarlig for at være aktiv, læse, aflevere opgaver osv. Og selvfølgelig også for at tilegne sig et korrekt dansk.

Jeg har med undren lyttet til de få (for de har ikke været mange, i hvert fald ikke på mit kontor), der peger skolen ud som synder. Den indstilling tager jeg afstand fra, og den øger min skepsis over for at give et tilbud om undervisning, for konsekvensen af den indstilling vil være, at når man så alligevel dumper, er det nok undervisningen, der er for dårlig. Ansvar for egen læring er ikke kun en floskel. Det er også virkelighed.

Det er ikke korrekt, at testens niveau er ændret. Og det er vrøvl, at hjælpemidler fjerner muligheden for at teste kundskaber. Tværtimod. Hvis hjælpemidler giver bedre resultater, betyder det, at de studerende har lært noget ved at slå op i en bog. Og det er - i al sin enkelthed - målet.

sos@djh.dk

Tekst | Gitte Luk, Cand. mag. og sprogunderviser

KOMMAKAMP IV

Mudrede kommatider

- bliver ikke mindre mudrede af, at Illustreret Bunker roder rundt i kommaets tragikomiske historie. I aprilnummeret af Illustreret Bunker hedder det: "Siden 1996 har Dansk Sprognævn ændret kommaeregler tre gange. Nogle har derfor lært det traditionelle grammatiske komma, andre pausekommaet, og siden har man indført det ny komma."

Det er ganske enkelt noget vrøvl. Pausekommaet blev aflivet i 1996. Til gengæld blev det ny komma introduceret som alternativ til det grammatiske (eller traditionelle, som det også hedder, for både det ny og det "gamle" er grammatisk funderede!). I 2004 forsvandt også det ny komma. Tilbage står det traditionelle grammatiske komma med blot et par ændringer: vi kan selv vælge, om vi vil sætte komma foran ledsætninger (det såkaldte startkomma), og vi kan i visse tilfælde udelade komma foran "men".

På DJH har vi valgt at

beholde startkommaerne. Ikke for at straffe nogen, men for at forberede de studerende på, at det altså er sådan, de stadig sætter kommaerne ude på langt de fleste redaktioner i virkelighedens verden. Og skal man endelig have bank i praktikken og som uddannet journalist, bør det vel være for det, der står mellem kommaerne, ikke for "løsagtigt" fordelte kommaer?

Niels Davidsen-Nielsen fra Dansk Sprognævn er overrasket over, at DJH således fratager de studerende deres nærmest grundlovssikrede ret til at VÆLGE selv. Vi "forbyder (...) det officielt anbefalede," udtaler han i Illustreret Bunker.

Niels Davidsen-Nielsen har tilsyneladende glemt, at Dansk Sprognævn i forordet til de ny kommaeregler faktisk anbefaler, at man som institution træffer et valg:

"Myndigheder, virksomheder og andre som har en fælles

sprogpolitik, bør i denne vælge at følge en ensartet praksis med hensyn til brug af startkomma." (Nej, jeg har ikke glemt kommaet foran "som". Det er Sprognævnets fravalg).

Det er såmænd det, vi har gjort. Valgt en ensartet praksis. Og jeg tvivler på, at vi ved at træffe det valg har ødelagt noget for sikre brugere af pausekommaer eller nyt komma. Intet i de seneste testresultater tyder på, at de mange kommaføj kan tilskrives forvirring, fordi nogle studerende har lært at anvende et andet system. Det er sådan set bare fejl. Kommaer sat af uvidenhed, usikkerhed og tilfældighed. Eller kommaer, der mangler af samme grunde.

I øvrigt kan jeg oplyse, at Kulturministeriet, som har blåstemplet det anbefalede fravalg af startkommaerne, selv sætter hvert eneste af dem.

gl@djh.dk

Tekst | Kathrine Simonsen, 2. semester

KOMMAKAMP V

Stram op ...tagelsesprøven!

Alle dage er det blevet mig fortalt, at optagelsesprøven til Danmarks Journalisthøjskole var noget af det sværeste. Men måske er det bare en skrøne opfundet af journalisterne selv?

Den nylige sprog- og kommatest må være det endegyldige bevis på, at Journalisthøjskolen lukker selv sproglige imbecile ind. Og for hvad? Vort lille land har hele tre uddannelsessteder for journaliststuderende – hvorfor ønsker Danmarks Journalisthøjskole ikke at uddanne de allerbedste? Hvorfor ønsker skolen at lukke journalister ud, der ikke behersker det, der må være journalistens ypperste instrument; nemlig sproget?

I første omgang må skolen vel kigge på selve optagelsesprøven og gøre op med sig selv, om ikke det er på tide at stramme betydeligt på den sprog- og kommatest, som de 58 procent af første semester jo har bestået, inden de kom ind på skolen.

Og hvis ikke optagelsesprøven skal være sværere (Gud ved hvorfor!), må de dumstædige undervisere kigge indad og tænke over, om deres rigide holdning skal stå i vejen for, at fremtidens journalister er i stand til at stave og sætte et korrekt komma.

I stedet for at indføre undervisning (som jo må være den

direkte konsekvens af en alt for let optagelsesprøve) gør man eleverne en kæmpe bjørnetjeneste og lader dem medbringe hjælpemidler til den næste sprog- og kommatest.

Jeg må slå blikket ned i flovhed og spærre øjnene op i vantro.

Med fare for at lægge mig ud med en tredjedel af mit eget semester og 58 procent af første semester, så mener jeg ikke, man kan kalde sig selv journalist, hvis ikke man behersker sit modersmål til fulde.

Men dette er mestendels en appel rettet mod ledelsen; skærp dog optagelseskravene! Fremtidige bladsmørere skal nok lære at sætte korrekt komma, hvis de vil det nok!

I opnår intet ved at lade optagelsesprøven være for nem, undlade at undervise og give de dumpede mulighed for at tage hjælpemidler med til den næste test. Intet andet end elendige journalister. For hvad er grundig research, eminent spørgeteknik og andre journalistiske dyder, hvis modtageren ikke gider læse artiklen og værre endnu; ikke tror på artiklen, på grund af dårligt sprog og ditto tegnsætning?

kathrines@mail.djh.dk

Tekst | Peter Hammer, KaJ-formand, 6. semester

KOMMAKAMP VI

DJH dumper i komma-sagen

Det er på sin plads, at DJH sætter høje krav til de studerendes sproglige og grammatiske kunnen. Og at 58 procent af en årgang dumper en prøve er et mildest talt sløjt resultat. Men når man anlægger et vist niveau som krav for at blive optaget på DJH og et andet (tilsyneladende væsentligt højere) for at studere på DJH, er der noget galt.

Det mener jeg ikke, man kan uden at tilbyde undervisning. Særligt ikke i disse år, hvor

mange, der søger optagelse, er af de årgange, der har fået en kommaforsvækket opvækst med nyt-, grammatisk og/eller pausekomma. I hvert fald har mange ikke modtaget en konsekvent undervisning i det grammatiske komma, som DJH anvender.

Kommaet er afskaffet under henvisning til et nyt princip om, at man ikke vil undervise i noget, de studerende kan læse sig til. Jeg er enig i princippet, men jf. den uens grammatiske opvækst

synes jeg, at DJH går i små sko, når man nægter de studerende en efterspurgt undervisning til gengæld for at opnå et niveau, man bør kunne forvente blandt journalister. Det ville være mere fair at dumpe studerende eller sende dem på tvungen orlov EFTER at have givet dem mulighed for at dygtiggøre sig og opnå det krævede niveau.

En fjerdedel af 1. semester er indtil videre dumpet to gange og fem 2. semesterstuderende er

efter fjerde forsøg nu sendt på tvungen orlov.

Der er under ingen omstændigheder ræson i at sende de studerende til den ene prøve efter den anden – særligt ikke når man prøve for prøve sænker niveauet og lader de studerende medbringe hjælpemidler, så prøveresultatet ikke afspejler deres kundskaber. Det er inkonsekvent, useriøst og spild af både de studerendes og DJH's i forvejen begrænsede ressourcer.

Jeg er fortsat forarget over, at underviserne i Studienævnet underlød de studerende, som forsøgte at få genindført undervisningen i efteråret. Det tyder fra min stol på, at DJH har et lige så stort demokratisk som grammatisk problem.

hammer@mail.djh.dk

Tekst | Kasper Denager, 5. semester

PRESSEKORT

Stik moral-
piben ind

Som en af dem, der af og til bruger mit pressekort til gratis adgang i privat regi, må jeg lige komme med en kommentar til en debat, der efter min mening efterhånden er løbet lidt af sporet.

Flere turistattraktioner klynker over det stigende misbrug af pressekortet og indfører skærpet kontrol, men jeg synes, at flere glemmer, hvad journalisters rolle i virkeligheden er. At sanse, at undre sig, få nye idéer og tænke i kommende historier. Det er netop, hvad jeg konstant gør - også i min fritid - og selv om der ikke nødvendigvis ligger en historie på bordet mandag morgen efter et gratis weekendbesøg i Zoologisk Have, så er det højst sandsynligt, at jeg har fået inspiration til journalistisk arbejde i fremtiden.

Jeg er i praktik på SE og HØR og gik gratis ind i den netop omtalte dyrepark forleden. Jeg havde en dejlig dag med familien og hvem ved, måske jeg henlægger mit næste interview til den berømte Zoo inspireret af min familieudflugt? Jeg fik også idéer til historier, der ikke passer til mit medie, men som jeg ville have skrevet, såfremt jeg for eksempel havde været på en avis.

Jeg synes i bund og grund, at mange glemmer, hvad der reelt kan komme ud af journalisters besøg - måske ikke nu, men i fremtiden. Det er da klart, at der ikke - som direktøren i Djurs Sommerland beskriver det i IB fra april - ligger 242 artikler om attraktionen klar til tryk efter besøg fra det samme antal journalister. Men hvis bare ti af dem har hentet inspiration til kommende historier/reportager/interviews, mon ikke den gratis adgang til alle 242 personer i så fald er tjent ind?

Alting har en grænse, og jeg er ikke tilhænger af, at man groft misbruger sit kort. Det sker efter min mening, hvis man udgiver sig for at være på reportagetur og scorer utallige goder på den baggrund som for eksempel gratis drikkevarer. Man har hørt skræmmehistorier om journalister, der under dække af at være et partycrew fra et mandeblad har lusket sig ind på et sted og gået til vafflerne med gratis flasker flyvende om ørerne. Når det er sagt, så bør man altså ikke fratage journalister det gode, det er - gratis - at lægge viden og inspiration til vores hjerne - det er trods alt den database, der muligvis skaber fremtidens historier om de pågældende steder - positive såvel som negative.

denager@mail.djh.dk

Tekst | Rasmus Lybæk, 1. semester Illustration | Stine Spedtsberg

RUSVÆRTER

Lad de kompetente råde

Martin Justesen fik i sidste måneds debat den nyskabende ide at sætte næste semesters rusværter på valg blandt de studerende på 1. semester, som han selv kommer fra. Han er nemlig meget bange for forfordeling og andre onde og usaglige vurderinger fra de nuværende rusværter, som står for udvælgelsen. Og hvorfor står det så antidemokratisk til?

Det er rusværterne selv, der har de bedste forudsætninger for at bestemme, hvem der skal være de kommende, fordi de har været der og ved, hvad arbejdet går ud på.

Justesens mistanker om forfordeling kan ikke manes helt i jorden, for vi må fastslå, at værterne vælger på baggrund af egne sociale erfaringer med ansøgerne. Men det er vigtige spørgsmål, der skal besvares:

Er ansøgerne på hjemmebane, når det gælder sociale arrangementer og fester? Har man gennem rusforløbet virket motiveret, eller ligefrem motiverende, i de forskellige hændelser? Ville vedkommende ofre den tid og de kræfter, som jobbet kræver?

De nuværende rusværter har deres hidtidige personlige oplevelser med ansøgerne at gå ud fra, og det er langt mere, end hvad en menig 1. semester studerende har.

Insinuationen at valget kan

bero på, hvem der er kønrest, inddebærer for meget paranoia til, at der skal spildes tid på det her. Og ja, jeg tror faktisk, at rusværterne vælger de ansøgere fra, som er de mest indelukkede. Ville disse da passe ind i det større sociale projekt, det er at planlægge og

gennemføre et nyt rusforløb?

Justesen mener forresten, at 2. semester studerende skal have en ny valgchance. Der er en ide i, at folk vælges for både 2. og 3. semester ad gangen. Således kan værterne fra 3. semester oplære de nye værter fra 2. semester i

kunsten at være en god rusvært. Hvis næsten alle værter er fra 3. semester, vil den efterfølgende udskiftning blive for stor, og vigtige erfaringer ville gå tabt.

Jeg tror, at et massevalg af rusværterne vil blive ét stort rod,

“ Et massevalg af rusværterne vil blive ét stort rod, hvor veninderne stemmer på hinanden ”

- Rasmus Lybæk

hvor veninderne stemmer på hinanden etc., som i en "promotion." Et massedemokrati medfører desuden ansvarsforflygtigelse, hvis andre påtrængende ting (såsom studiet) skal passes samtidig. En debat blandt alle om introforløbet i detaljer synes jeg derfor, at vi skal overlade til ruselevernes afleverede evalueringer samt til de kommende rusværter, som jo er de personer, der skal føre introforløbet ud i praksis.

lybaek@mail.djh.dk

Tekst | Simon Pettitt, 6. semester

KILDEMAGT

Fingrene væk fra min artikel

Kære alle, jeg er en nystartet praktikant på Fyns Amts Avis, og før det var jeg et halvt år på Universitetsavisen.

De to medier havde vidt forskellige holdninger til, om kilden skulle have lov til at læse ting igennem eller ej.

På Universitetsavisen var holdningen:

"Ja helst, læs gerne."

Hvilket er forståeligt nok.

Både var det et internt medie og dermed underlagt en vis grad af selvrens, derudover formidledede vi ofte forskning af en sådan kompleksitet, som krævede gennemlæsning af forskerne, så vi ikke havde misforstået noget. På Fyns Amts Avis har det hidtil været op til den enkelte, men for nylig fremlagde de en ny holdning:

"Nej, fingrene væk."

Når kilden har udtalt sig, er ordene journalistens ejendom. Kun i få tilfælde bør man lade kilden allernådigst se citaterne igennem. Jeg må indrømme, at jeg tilslutter mig denne holdning. Det lader til, at alle efter-

hånden vil have vores artikler til gennemlæsning. Før var det kun embedsfolk, eksperter og andre topposter, som krævede det. Nu er det hvem og hver mand.

For nylig ville formanden for

“ Skal kilder have lov til at rette vores arbejde, eller skal de holde nallerne for sig selv? ”

- Simon Pettitt

det lokale Ældre Sagen se min note igennem, som jeg lavede efter deres generalforsamling. Hvilket jeg selvfølgelig nægtede, og det var da heller ikke noget problem. Men Fyns amts Avis og min egen holdning er nu klar: Når kilder kræver artikler til gennemlæsning, underminerer det vores journalistiske frihed og sætter spørgsmålstejn ved vores

professionalitet som journalister.

Desuden kan det forsinke artikler i dagevis, mens kilden får læst sig igennem og sat røde streger, men det er en sidesag. Men jeg husker, at vi på DJH blev opdraget til at lade kilderne se citaterne igennem. Men har denne holdning ændret sig?

Nu lyder mit spørgsmål så: Hvad er holdningen på skolen?

Blandt ledelsen?

Blandt eleverne?

I KAJ?

På RUC og SDU?

I DJ?

Skal kilder have lov til at læse og rette vores arbejde, eller skal de holde nallerne for sig selv og stole på vores evner som velopdragne, fuldt uddannede og professionelle journalister?

simon@mail.djh.dk

OBS: Journalisten behandlede emnet i 'Jeg har lige rettet lidt i mine citater...' - nr. 17 2005. Læs artiklen på www.journalisten.dk/sw7415.asp. Vh Redaktionen

Tekst | Christian Kloster, 2. semester

BESTIKKELSE

Skål og skide være med det!

Når vi studerende skal evaluere et forløb på DJH, så sørger underviserne for, at stemningen er god og afslappet. Evalueringen finder altid sted om fredagen - umiddelbart før baren åbnes. Underviserne giver øl og snacks, og behagelysten kender ingen grænser - for weekenden står for døren - og underviseren er nu altså en flinker én, selvom forvirringen på det forløb, der afsluttes, har været total.

Forløbet Workshop for 2. semester bestod kun lige akkurat i evalueringen. Det konkluderes en sikkert letet ansvarlig koordinator Ole H. B. Andreesen.

Men det bestod, fordi det blev forædlet til en velsmagende, lind mixture, der blev skyllet ned med overbærende vellyst.

Det er sgu fint nok! Vi skal i baren! Skål og skide være med det!

kloster@mail.djh.dk

Tekst | Andreas Marckmann Andreassen, 1. semester

TIDSÅND

Tekst | Søren Jakobsen, 2. semester

HØFLIGHED

Farlig individualisering

Individualisering er på mode! Både som begreb, vi hører det hele tiden, og som tendens, vi ser det hele tiden.

Selv på DJH's grå gange når individualiseringen ind. To vitale angreb på fællesskab og sparring rettes i denne tid imod vores bunker. Dels er gruppeeksamen allerede i januar blevet afskaffet, dels er det fra 2008 kun muligt overhovedet at forsøge sig med skolens optagelsesprøve, hvis man har en studentereksamen.

En ting er, at ændringerne for mig at se bryder med nogle flotte

værdier, der ellers kendetegner DJH. Skolen er kendt for at have fokus på samarbejde, feedback og gruppevis problemløsning. Desværre udelukker man her nogle grupper i samfundet, nogle alternative løsninger og noget kreativitet. Hvor den åbne modus bliver af, kan man spørge Bertel Haarder om.

En anden ting er, som 'Journalisten' påpegede i april-udgaven, at mange dygtige journalister ikke engang ville have fået muligheden for at søge ind på DJH. Det samme gælder vores

videnskabsminister Helge Sander. Simpelthen fordi de mangler den gymnasiale eksamen! Og i sidste udgave af Illustreret Bunker blev det klart afvist af skolens undervisere, at gruppeeksamen hæmmede den individuelle vurdering, hvilket var argumentet for at fjerne den facet.

Alt i alt bør vi holde øje med individualiseringen. Den skaber ikke kun egoisme og tvinger os til at tænke på os selv, den udelukker også diversiteten. Vil vi acceptere, at de danske uddannelser tvinges i den retning? På RUC

vil man ikke. På Aalborg Universitet vil man ikke. På gaden i Århus ville 4000 unge den 2. maj heller ikke.

Imens ambitiøse jævnaldrende prøver kræfter med adgangsprøven i skrivende stund, må vi, der allerede går her, gøre op med os selv: Hvilken journalistuddannelse vil vi byde fremtidens studerende?

arma@mail.djh.dk

Tekst | Tobias Hansen, 4. semester, praktikant på M! Illustration | Stine Spedtsberg

MARKEDSFØRING

Praktiksnyd eller virkelighed?

Praktikdagen er overstået, og heldigvis blev det igen en succes for mange af os. Vi fik, hvad vi kom efter. Vi fik den praktikplads hos det medie, vi på forhånd havde forhandlet en aftale hjem med. Godt nok stik mod alle regler, men hvem bryder sig i øvrigt om dem?

Bent Falbert og Ekstra Bladet afholder uforpligtende samtaler på og efter åbent-hus-dagen. Min gode ven anbefalede mig på det kraftigste til TV2. En anden kammerat var i dialog med Jyllands-Posten måneder før praktikdagen. Det er ikke tilladt

at lave forhåndsaftaler medier og studerende imellem, men det sker alligevel i et overvældende bredt omfang. Er det snyd?

Nej det er ej! Det er virkeligheden, mine damer og herrer (læs: DJH-studerende). I det virkelige liv handler det om tre ting. Det handler om at kende de rette folk, have udført det rette lobbyarbejde og i øvrigt have dygtigheden til jobbet.

På praktikdagen kræver det især held og "snyd" for at opnå den ønskede plads.

Helvedesdagen stammer fra en naiv illusion om, at alle er

lige. Gu' er vi da ej! Det skal vi i øvrigt heller ikke være, for det er vi heller ikke på arbejdsmarkedet.

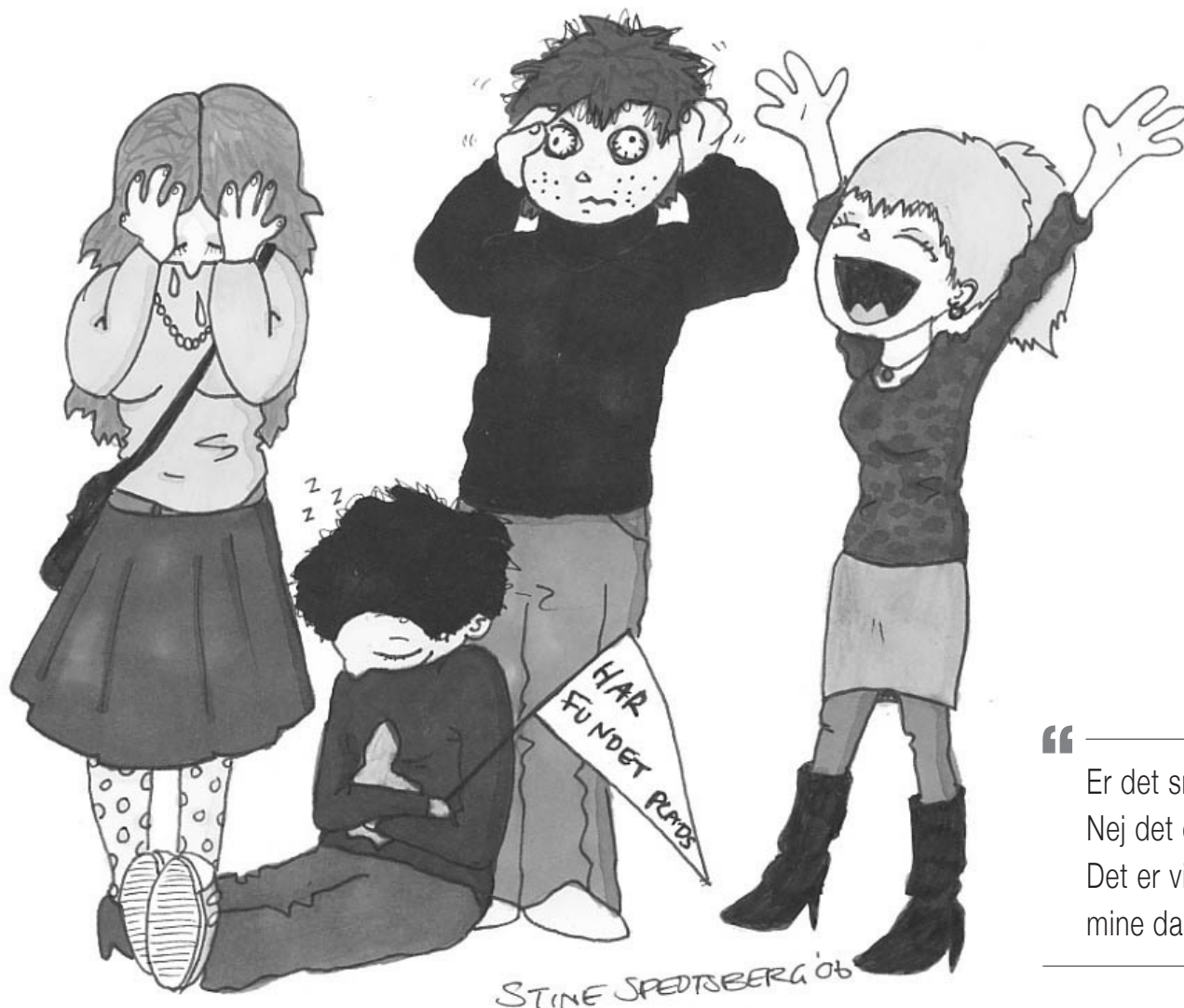
Lad praktikstederne slå deres stillinger op præcis som i virkeligheden med ansøgningsfrister, samtaler og ansættelser. Lav så en anden runde som sikkerhedsnet for de medier og studerende, der efter tidsfristen står uden samarbejdspartner.

Praktikken er den del af vores uddannelse, der skal ruste os til den virkelige verden, så gør den virkelig fra starten af. Sæt den løs og drop så den socialistiske naive illusion om, at alle er lige.

Jamen, får vi så ikke en skole, hvor folk fra dag ét går målrettet efter deres karrieredømme? Får vi så ikke en skole, hvor de svageste ender uden praktikplads og dropper ud?

Måske, men sådan fungerer samfundet nu engang. Virkeligheden byder os at lave om på praktikdagen. Indtil det bliver en realitet, er snyd og lobbyarbejde dele af en formelt set ikke-godkendt opvarmning til den berygtede og forældede praktikdag.

mr_tob@mail.djh.dk

“ Er det snyd?
Nej det er ej!
Det er virkeligheden,
mine damer og herrer ”

- Tobias Hansen

Tal dog dansk, for %#"£&!!

Da jeg er af sønderjysk slægt og altså en stolt søn af en uddøende del af det hårdt prøvede danske sprog, giver den tone, som jeg møder i min daglige færden på DJH, mig grå hår hele vejen ned af ryggen.

Det er mig virkelig en gåde, hvorledes repræsentanter for en institution, der i den grad skal fostre og udvikle fremtidens formidlere af det danske sprog, ofte forfalder til en utiltalende og rå tone i deres retorik.

Uden at skulle vade yderligere rundt i afsluttede debatter, så er kvotienten af bandeord, anglicismer og generelt rådden omgang med det danske sprog for mig at se stigende. Der er ikke grænser for, hvad man møder af røvhuller, kællinger, 'fucking' mig dette og hint, 'hardcore' som synonym for alt der kan være kompliceret, bøvlet, inkarneret, avanceret, dybdegående og... ja, I ved.

Det være sig til coaching, i auditoriet, i undervisningslokalerne og på debatsider.

Jeg er til en vis grad modtagelig over for, at man skal forsøge at tilpasse sig tidens toner og tern og formidle i et sprog, som er forståeligt. Og man har vel som underviser og journalist et ansvar for at tale til de unge studerende eller blot prøve at forstå os.

Men jeg vil ikke begynde at tale om 'knæhøj karse', hvis jeg skal interviewe Stig Møller og næppe heller ældre mennesker med, at jeg giver dem 'whoop-ass', hvis de ikke rubber sig i Netto-køen. Det vil jo bare være ynkeligt og tillige nedladende.

Man har som professionel formidler et ansvar for at statuere gode eksempler og samtidig værne om det danske sprog uden at forfalde til bandeord og falmende forsøg på at virke som en af flokken. Det er muligt, at underviserne og deslige vil være uenige. Men hvis de kapaciteter, som ellers giver os glimrende undervisning det meste af tiden, ikke vasker deres mund med vand og sæbe en gang i mellem, risikerer de at præge de små, spinkle æggeskaller, der er de studerendes sind, for livet.

Jeg klar over risikoen for at blive betegnet som mavesur og hyklerisk i en alder af 24.

Men jeg er træt af at krumme tæer over at skulle lytte til, at der er noget 'fucking' ved mine opgaver. Så kald dem i det mindste noget møg, tak.

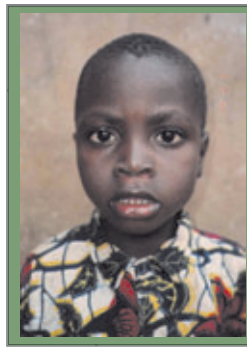
sjakobsen@mail.djh.dk

[Bidende Satire]

Månedens Stedfortræder

Da Morten Løkkegaard har solgt sin sjæl til Kanal 5 for en pose perleløg og et pund fedtegrever, bedes alle henvendelser rettes til Klima Montgomeroy, der har en engangsgrill som ansigt.

Aftalen var ellers på plads; Lille Roger skulle interviewes af Steffen Kretz, til en ny omgang "De skrev historie." Tyve minutter inde i interviewet smider Steffen en bombe. Han forlanger 35.000 kroner, hvis interviewet skal fortsætte. Den slags penge ligger Lille Roger naturligvis ikke inde med...

Søges: bagsideredaktører!

[Bidende Satire]'s ovenud fantastiske, utrolige og magisk begavede redaktører, Davi og Eski, har besluttet sig for at prøve at blive noget indenfor musikken, og akkurat som Illustreret Bunker sådan helt generelt, søger vi således en ny bagsideredaktion. Har du tid, lyst, brist og idéer, kan DU blive den nye bagsideredaktør.

Vi har ingen krav til udformningen af ansøgningen, udover at vi forventer, I er to om tjansen. Aflever din ansøgning inden den 26. maj, så kårer og afslører vi vinderne i sæsonens sidste Illustreret Bunker, den 8. juni.

Bagsideredaktørerne idéudvikler. Eskil foretrækker mind-maps, mens David er en Brainwriting-pool kinda guy

...Og så kan I selv tørre op!

Ringte tilslutning til [Bidende Satire]-tiltag tvinger bagsideredaktører til selv at beholde præmie-luftguitarer

Ingen. Vi gentager, ingen har sat sig selv i kreativt frige, og forsøgt at kreere en quiz for os at løse. Her er det så, vi må gribe i egne lommer og erkende, at vi har satset og tabt. Til gengæld har vi belønnet os selv med de to luftguitarer, hhv én spansk- og én rockguitar, der som følge af manglende deltagelse ikke er blevet uddelt. Synd for jer, men godt for os.

Bagsideredaktører fyrer den af på luftguitarer, der var stillet læserne i udsigt!

Tonny Landy ser noget

Kære Tonny

Tak for sidst. Herlig trifli.

Britta har talt om den lige siden. *sf*. Grunden til, at jeg skriver til dig endnu i nat, er af den simple årsag, at jeg ikke kan finde min signerede udgave af Per Viking.

Jeg havde bundet ham fast ude foran Føtex. Med dobbeltknode og det hele. Da jeg kom ud igen med favnen fuld af Cornichoner, var han væk. Pist Væk. Jeg håber, du kan hjælpe mig. For dølen det var en herlig trifli.

Knus og Tanker

Ole Kåre Føli

Hej Ole Kåre Føli

Selv tak for sidst.

Det tog da vist lidt overhånd, hva? Hehe. *sf* Nåh så du har mistet Per Viking. Det var da ikke så godt, og jeg skal s'føli *g* gerne prøve, om jeg kan se noget. Det minder mig om engang, jeg optrådte på Vejle Musikteater med Wiener Ensemblet - De populære toner fra Wieneroperetten og musicalen, krydret med amerikanske, italienske, tyske og danske sange går aldrig af mode. Her stod vi og skulle spille, og min egen 'Limited Edition', men Tove Hyldgaard var pludselig ikke til at finde. Jeg vred min hjerne: Hvor kunne hun være? I kantine? Foyeren? Ville hun hilse på nogle bekendte, inden koncerten? Havde jeg helt misforstået de signaler, jeg mente at have opsnappet? Jeg var i syv sind, men ganske som Musikhusdirektøren sagde, at nu måtte vi gerne snart gå på, kom Tove løbende og gennemførte showet til UG. Det kan ikke umiddelbart sidestilles med dit Per Viking-problem, men jeg er sikker på, at han nok skal vågne op til dåd og komme tilbage til dig, når tiden ellers igen er til det. Hvorfor kunne jeg ikke se, at Tove var lige på trapperne, spørger du nok. Men det er desværre ikke så lige til. At være synsk er en gave, forundt de få. Jeg kan ikke bruge den til egen eller Alberte Windings skyld. Men det er ikke det samme som, at jeg ikke kan se, for det kan jeg. Per dukker snart op, og Tove sender sin trifli-opskrift.

Til næste gang *sf*

[Bidende Satire]

Ris, ros og Bacardi Razz rettes til bagsideredaktionen, enten ved, at man tropper op selv, eller via mail - bagsiden@mail.djb.dk Spørgsmål til den lettere synske Tonny Landy og quiz-svar modtages med tishånd på den samme adresse. Foto = 100% svar!